

4 ΔΥΓΟΥΝΣΤΟΝ

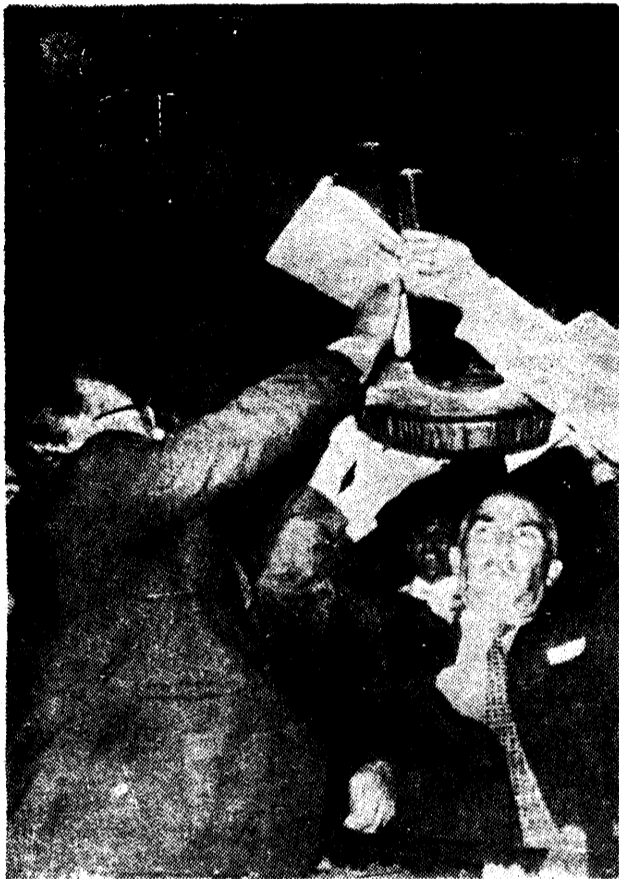

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ. 4. ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἄριθμὸς φύλλου 2

15 Αὐγούστου 1965

Τιμὴ φύλλου δρχ. 2

Ἀπὸ συνεδρίασιν τῶν «ἐκλεκτῶν τοῦ λαοῦ»

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΗΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΥΛΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΝΗΡΤΗΘΗ ΠΙΝΑΚΙΣ: «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ»!

Ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰς σκέψεις καὶ πράξεις δὲν ἐπηρεάζει ἡ ἐμπάθεια τῶν κομματικῶν ἀνταγωνισμῶν θὰ ἔχουν ἤδη διαπιστώσει τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει τὸ ἔθνος ἐξ αἰτίας τῆς δημοκρατίας. Θὰ ἔχουν ἐπίσης ἀντιληφθῆ, πὺς οὐδέποτε σχῆμα προκύψει ἐκ τοῦ Κοινοβουλίου θὰ εἶναι προσωρινόν, διότι θὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν πρόσκαιρον διευθέτησιν τῶν ἀντιτιθεμένων συμφερόντων καὶ φιλοδοξιών.

Αἱ δὲ ἐκλογαὶ τὸ μόνον ποὺ θὰ κατορθώσουν θὰ εἶναι ἡ μὲ διαφορετικὸν τρόπον διαιώνησις μιᾶς καταστάσεως, κάθε ἄλλο παρὰ πατριωτικῆς.

Ποῖος ἀμφισβητεῖ, ὅτι τὸ ἔθνος, διὰ νὰ σωθῆ καὶ νὰ προσδεύσῃ χρειάζεται ἀλλαγὴν; Ἀλλαγὴ ὅμως μέσα εἰς τὴν δημοκρατίαν καὶ διὰ τῆς δημοκρατίας εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ. Ἡ ἀλλαγὴ θὰ πραγματοποιηθῆ ἔξω ἀπὸ τὴν δημοκρατίαν καὶ ἐναντίον αὐτῆς, διότι εἰς τὸ δημοκρατικὸν καθεστὸς πιθανῶς νὰ ἀλλάξουν τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ τῶν μένει ἡ ἴδια. Ὁ Κολοκοτρώνης εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα Ὅθωνα ὅταν οὗτος τοῦ παρουσίασε τὸν κατάλογον τῶν νέων ὑπουργῶν, ὅτι: «Μεγαλειότατε, οἱ βιολιτζήδες ἀλλάξαν, ὁ χαβᾶς ἔμεινε ὁ ἴδιος»!

Τὴν ἐθνικὴν μεταβολὴν εἶναι γεγονός, ὅτι ἐνδομύχως ἐπιτηχεῖ σίμπας ὁ Ἑλληνισμός, ἀλλὰ τὴν θέλησιν του αὐτὴν, δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ἐκδηλωθῇ οἱ πολιτικοὶ τῆς δημοκρατίας καὶ ὁ αὐθνήτης τῶν ὁ καπιταλισμός, ποὺ ἔχει ταυτίσει τὰ συμφέροντά του μὲ τὸ ἀντεθνικὸν πολιτεῖμα.

Ὅταν ἡ ἐφημερὶς μας εὗρισκεται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ γράφῃ περὶ τῶν ἐλλειπῶν πολιτικῶν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ, πιστεύει ὅτι γάνει ἓνα μεγάλο μέρος τῆς σοβαρότητός της. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ποὺ δὲν ἔχει ἐπισκεφθῆ τὴν Βουλὴν, ἴσως νὰ μὴ καταλάβῃ, διατί λέγομεν αὐτό. Ἀλλὰ ὅταν τὴν ἐπισκεφθῆ θὰ καταλάβῃ. Θὰ καταλάβῃ τὴν ἀναξιοτήτα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀμείβονται ἀπὸ τὸν ἰδρώτα του, διὰ νὰ μὴ κάνουν τίποτε ἢ ὅταν κάνουν κάτι, αὐτὸ νὰ εἶναι: ὀλοκληρωτικὴ ἐκδηλώσεσις πελατῶν χασαποταβέρνας!

Ἡμεῖς οἱ ὅποιοι δὲν ἐξαρτώμεθα ἀπὸ πουθενὰ καὶ οὔτε λογαριάζομεν τοὺς κεφαλαιοκράτας ποὺ ἐξαγοράζουν τὸν τύπον καὶ τοὺς πολιτικούς, ἔχομεν τὸ σθένος, χάριν τῆς ἀνεξαρτησίας μας, νὰ σταθῶμεν ἀπέναντι τῆς δημοκρατίας καὶ νὰ τῆς φωνάξωμεν κατὰ πρόσωπον, ὅτι τὴν μισοῦμεν.

Μισοῦμεν τὴν δημοκρατίαν:

Διότι δὲν ἀνεχόμεθα τὴν κυριαρχίαν τῶν πλουτοκρατῶν, ποὺ ρυθμίζουν τὴν πολιτικὴν, ἔτσι ὥστε αὐτοὶ νὰ ἔχουν δικαίωμα καὶ ὁ λαὸς καθήκοντα.

Διότι τὰ κόμματα ὑπῆρξαν καὶ παραμένουν ἐμπόδια εἰς τὴν ἐπιβολὴν κοινῶν πολιτικῶν ἰδεῶδων, πρωταρχικοῦ στοιχείου διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἐθνικῆς ἐνότητος καὶ συνοχῆς.

Διότι θέλομεν νὰ κυβερνοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ὠφελοῦν τὸν λαὸν καὶ ὄχι ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ ἀρέσουν.

Διότι δὲν ἀναγνωρίζομεν ὡς ἐλευθερίαν καταστάσεις ποὺ ζημιώνουν τὸ ἔθνος.

Διότι δὲν συμφωνοῦμεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἔχουν δικαίον μόνον καὶ μόνον, ἐπειδὴ εἶναι πολλοί.

Διότι ἀρνοῦμεθα τὴν ἰσότητα ποὺ ἀδικεῖ τοὺς ἀνωτέρους, ἐπειδὴ τοὺς ἐξισώνει μὲ τοὺς κατωτέρους.

Διότι θέλομεν κυβέρνησιν ἐκπροσωποῦσαν τὴν ὁλότητα καὶ ὄχι τὸ κόμμα.

Διότι ἀπορρίπτομεν τὴν ἀνύψωσιν τῶν λαοκολαζῶν ψηφοσυλλεκτῶν εἰς ἐθνικοὺς ἀντιπροσώπους.

Διότι πολεμοῦμεν κάθε ἀντίληψιν ἀνοχῆς ἢ συνεργασίας μὲ τὸν Κομμουνισμὸν.

Διότι περιφρονοῦμεν τὴν ἀπαράδεκτον συνταγματικὴν κατοχὴν τοῦ ἀνευθύνου τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Διότι ἐπιζητοῦντες τὴν πολιτικὴν τάξιν καὶ οικονομικὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἔθνου ἀρνοῦμεθα τὴν κοινοβουλευτικὴν ἀναρχίαν καὶ ἀταξίαν.

Ἄλλὰ πρὸ πάντων μισοῦμεν τὴν δημοκρατίαν, διότι εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἐπαράτου διχασμοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους μισοῦμεν τὴν δημοκρατίαν εἶναι καὶ οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ δημοκρατικὸν καθεστὸς εἶναι τὸ καθεστὸς τῶν κρίσεων, μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀκυβερνησίας, ἀναρχίας καὶ ἀσταθείας.

Συνεπῶς οἱ δημοκράται νὰ μὴ αἰτιῶνται ὡς ἐπιύθυνον τῆς σημερινῆς κρίσεως—ποὺ ὅσο καὶ νὰ καλυφθῇ θὰ ὑποβόσκη—τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο μέτοχος τῆς κρίσεως, οὔτε τὴν προέκλεσεν. Ἀπλῶς ἐπρόλαβε μίαν κατάστασιν, ἢ ὅποια μοιραίως θὰ ἐξελίσκετο εἰς ἐθνικὴν συμφορᾶν.

Ὁ λαὸς—καὶ ὅταν λέγομεν λαὸς ἐννοοῦμεν ἀσφαλῶς τοὺς πονοῦντας τὴν πατριδα καὶ ὄχι τοὺς ἀλητοειδεῖς τύπους τῶν ὀχλοκρατικῶν διαδηλώσεων τοῦ πεζοδρομίου, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ σεσηπὸς καθεστὸς ἀνέθεσε τὴν ὑπεράσπισιν του—ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ἔθνος καὶ ὄχι διὰ τὴν δημοκρατίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τσαμπουραῖν ἔλεγεν ὅτι «εἶναι μιὰ μηχανὴ ποὺ λειτουργεῖ εἰς τὸ κενὸν καὶ μόνον θόρυβον παράγει».

Ὁ λαὸς εἶναι αὐτός, ποὺ θὰ πῆ «σασμὸς» εἰς τοὺς βουλευτὰς διὰ νὰ ἀναζητηθῇ «σωτὴρ τῆς πατρίδος», ὅπως ἔλεγεν ὁ Μπριάν.

Ὁ λαὸς εἶναι αὐτός, ποὺ θὰ ἐκδιώξῃ τοὺς ψευτοαντιπροσώπους του, λέγοντάς τους τοὺς λόγους τοῦ Κρόμβελ: «Ἐξέλθετε δούλοι ἀγυροῶντοι, ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν πατριδα εἶναι μικροτέρα τῆς τοῦ ἵππου μου»!

Ναί. Ὁ ἐξαπατηθεὶς λαὸς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ συσπειρούμενος περὶ τῶν φυσικῶν ἡγετῶν του θὰ κρημίσῃ τὴν βουλὴν καὶ θὰ ψεκάσῃ τὰ εἰρηλιπία της, διὰ νὰ ἀπολυμανθῇ ὁ τόπος!

ΜΑΙΩΝΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΡΕΖΙΔΙΚΙΑ

«Ὁ κ. Καραγκιόζης ὄρμᾳ. Πρῶτα ἀπὸ δεξιά. Ἄλλὰ συναπτὰ ἀδιαπέραστο τεῖχος ἀπὸ ἀξιοματικούς τῆς φρουρᾶς τῆς Βουλῆς. Μετὰ ἀπὸ ἀριστερά. Ἐτοιμάζεται νὰ χυθῆ ἐναντίον τοῦ κ. Μελά γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξῃ... ὁ κ. Γ. Λαζαρίδης σκαρφαλώνει πάνω σὲ ἓνα ἔδρανο καὶ ἀρχίζει νὰ πηδάσῃ ἀπὸ ἀνάλογο σὲ ἀνάλογο γιὰ νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸ βῆμα. Ἐνας ἄλλος πετάει ἓνα μάτσο χαρτιά ἐναντίον τοῦ κ. Μελά. Ὅλοι οὐρλιάζουν μὲ μανία... ὁ κ. Τ. Κεφαλληνὸς ἀρπάζει ἓνα σκαμνὶ ἀπὸ τὸν χώρον τῶν στενογράφων—εἶχαν φοβηθῆ καὶ σηκώθηκαν νὰ φύγουν—καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον τοῦ ρήτορος... Ὁ προεδρεύων κ. Πετραλιάς ὄρθιος μπροστὰ στὴν ἔδρα του καπνίζει ἴσχυρα. Ἐχει κάνει τὸ καθῆκον του. Ἐχει διακόψει τὴν συνεδρίασιν...». ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ 3.8.65.

Ἐννοεῖται, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνεδρίασεως αἱ πράξεις τῶν βουλευτῶν συνωδεύοντο καὶ ἀπὸ φράσεις ἀναλόγου εὐπρεπειας. Χαρακτηριστικῶς ἐπιλέγομεν δύο — τρεῖς διαλόγους.

«ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ: Δολοφόνε Τούμπα.

ΦΩΝΑΙ: Κάτσε κάτω μπουζούκι.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ: Δολοφόνε καὶ νεκροθάπτη Τούμπα.

ΤΟΥΜΠΑΣ: Κάτσε κάτω, βρέ σ...παιδο, τὸ σταυρὸ σου!

★

ΒΕΡΝΙΚΟΣ: Δὲν ἔχω καμμιά κουβέντα μαζί σου...

ΑΓΓΕΛΟΥΣΗΣ: Ἄει στὸ δ...! ρε παλιοῦπουργέ τοῦ... εἰαίου.

★

ΛΥΜΠΕΡΗΣ: Κάτσε κάτω ρέ...

ΚΑΚΑΡΑΣ: Πάμε κάθαρμα...

ΛΥΜΠΕΡΗΣ: Θὰ τὰ ποῦμε ἐμεῖς οἱ δυὸ παλιοκ...

ΚΑΚΑΡΑΣ: Κ... εἰσαι σὺ κάθαρμα...

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΑΤΣΕΣΟΝ

ΜΑΝΙΑΔΙΚΑ

Οι δύο άνδρες έρχονται αυτόμάτως στα χέρια εκ νέου.
«ΗΜΕΡΑ» 3.8.65.

«Η εφημερίς μας δεν καταδέχεται να σχολιάσει τα ανωτέρω. Πληροφορεί όμως τον εύφυη ελληνικόν λαόν, ότι δια να απολαμβάνη τας παραστάσεις των θωμάτων της θουλής πληρώνει καθ' έκαστον έτος περί τα διακόσια εκατομμύρια δραχμάς!»

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΑΣ

«Όπως θα έχη παρατηρήση ο αναγνώστης, η εφημερίς μας χαρακτηρίζεται κυρίως από δύο πράγματα.

Πρώτον αγωνίζεται υπέρ ιδεών και όχι εναντίον προσώπων. Τα πρόσωπα ίσως να θίγονται έμμέσως, αλλά δι' αυτό δεν ευθυνόμεθα ήμεις, όταν συνήθως είμεθα υποχρεωμένοι, βαλλόμενοι, να υπενθυμίζωμεν εις τους αντίπαλους μας ώρισμένα γεγονότα του παρελθόντος—Ούτω, εάν π.χ. κατηγορή την 4η Αυγούστου ο κ. Πουρνάρος του «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ», είμεθα υποχρεωμένοι να του είπωμεν «κ. Πουρνάρα τί κατηγορείς; έλησμόνησες ότι την 4ην Αυγούστου ήσαν διευθυντής της εφημερίδος ΚΟΙΝΩΝΙΑ και έγγραφες ύμνους δια τόν Μεταξά;»

Και δεύτερον, τα άρθρα μας είναι πάντοτε πλήρη αναμφισβητήτων στοιχείων. Πάντοτε δηλαδή, περί εκείνου δια τόν όποιον όμιλούμεν, είμεθα εις θέσιν να φέρωμεν στοιχεία και έπισήμους αποδείξεις. «Όταν μάλιστα η πηγή μας δεν είναι άπολύτως αξιόπιστος τόν μνημονεύομεν π.χ. η εφημερίς «ΠΡΩΤΑ» της 8.5.1941 έγγραφην, ότι ο κ. Παπανδρέου και άλλοι μεγαλόσχρημοι δημοκράται επέσκεψθησαν τόν κατοχικόν κυβερνήτην Τσολάκογλου και αφού «ανεγνώρισαν τόν σφάλμα του έκπεσόντος καθεστώτος—4ης Αυγούστου—να κηρύξην τόν πόλεμον κατά της Γερμανίας, διεκήρυτταν τόν χάσμα όπερ χωρίζει την Έλλάδα από την κυβέρνησιν των έν Κρήτην έγκρασταθέντων φυγάδων» και έζήτησαν από τόν λαόν να ύποστηρίξη άνευ έπιφυλάξεως και είλικρινώς την κυβέρνησιν Τσολάκογλου!»

«Επειδή τα έν λόγω προέρχονται από εφημερίδα ήμεις τα αναφέρωμεν υπό έπιφύλαξιν και ευχαρίστως δεχόμεθα τας διαφεύσεις.

ΤΟ ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ

Πολλάς φορές ο κ. Μανιαδάκης έρωτηθείς εις την βουλήν περί «ρετσεινολάδου» διηκρίνησεν ότι ούδέποτε επί 4ης Αυγούστου έχορηγήθη ρετσεινολάδον εις αντίφρονούντας. Οί κομμουνισταί ήσαν εκείνοι οί όποιοί άποκαλούντες τόν Μεταξά φασίστα ισχυρίζοντο, ότι αντίγραφον τούς φασίστας έδιδεν, όπως εκείνοι, ρετσεινολάδον εις τούς πολιτικούς του αντίπαλους. «Έτσι έδημιουργήθη τόν παραμύθι του ρετσεινολάδου που διεδόθη ταχέως, διότι τότε η ασφάλεια είχε κάθε λόγο να ύποδαυλίξη αυτό τόν ψέμμα, που έφευρέθη από τούς κομμουνιστάς δια να φοβούνται οί κουτοί.

«Αλλά ως παραβλέψωμεν τας διαβεβαιώσεις του κ. Μανιαδάκη, ότι ούδέποτε έδόθη ρετσεινολάδον και έχοντες ύπ' όψιν την ολοκληρωτικήν διάλυσιν του κομμουνισμού ως έρωτήσωμεν τούς κομμουνιστάς: Τί είδους κόμμα και τί είδους ιδεολογία είναι αυτή που διελύθη από ρετσεινολάδον;

Διότι όμολογουμένως, έχομεν ιδή κόμματα και ιδεολογίας να πίπτουν από τας σφαίρας των έχθρών των. Έχομεν ιδή κόμματα και ιδεολογίας να εξαφανίζονται με τόν θάνατον του άρχηγού των. Έχομεν ιδή κόμματα και ιδεολογίας να σβήνουν, διότι δεν εύρον άπήχησιν εις τόν λαόν. «Αλλά κόμματα και ιδεολογίας να διαλύονται από... ρετσεινολάδον μέχρι του 1936 δεν είχομεν ιδή!»

Μά επί τέλους δεν αντίλαμβάνονται οί μπολσεβίκοι μας, ότι όμιλώντας περί ρετσεινολάδου ύποβιβάζουν την άγωνιστικότητα του κόμματός των εις τόν W. C. και δίνουν την έντύπωσιν ότι τόν ΚΚΕ ήτήθη έν τοίς άποχωρητηρίοις;

Έκτός τούτου είναι πολύ γελοίοι οί τότε όπαδοί του «πανσόφου δασκάλου και πατερούλη» Στάλιν να διαμαρτύρωνται δια τόν ρετσεινολάδον. Διότι, άν τόν μη θεθην ρετσεινολάδον ήτο τυραννία, τότε τί είναι η Σιδηρία, τα στρατόπεδα συγκεντρώσεις και αί έκτελέσεις του Στάλιν;

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΦΑΙΔΡΟΤΗΤΕΣ

Εις την πρώτην σελίδα της «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ» της 8.8.65 έδημοσιεύθη ένα μεγάλο σχολιον δίκην χρονογραφίας, εις τόν όποιον ο ύπογράφων η ή ύπογράφουσα Ε. άνέλυσεν τόν λόγον, δια τόν όποιον είναι έναντίον της «δικτατορίας» και ο λόγος ασφαλώς ήτο η αιωνία, άκατανόητος και άφηρημένη έλευθερία της όποίας η άπήχησις είναι άνόλογος της κενότητός της.

Εις τόν σχολίον εκείνο παρωμοιάσθησαν οί λαοί υπό τόν δημοκρατικόν καθεστώς, ως έλεύθερα ζώα της ζούγκλας, ενώ υπό τόν «δικτατορικόν» πολιτεύμα ως ζώα έγκλεισμένα εις κλωθούς ζωολογικών κήπων. Και ο άρθρογράφος ισχυρίσθη, ότι είναι προτιμωτέρα η έλευθερία της ζούγκλας παρά η φυλακή των ζωολογικών κήπων. Ίδου η σχετική περικοπή:

Εις πρόσφατον έρθρον του ο γνωστός πολιτικός μηχανογράφος κ. Ντήν «Ατσεσον έδήλωσεν: «Εις μίαν ρεαλιστικήν έκτίμησιν της πολιτικής καταστάσεως, αί Ήνωμ. Πολιτεΐαι είναι άπαραίτητοι δια την πολιτικήν ίσορροπίαν και την πρόοδον της Εύρώπης, όπως και αυτή η Εύρώπη είναι αναγκαία δια την ευημερίαν και την πολιτικήν όντότητα της Ήμερικης». Και έτόνισεν: «Η πολιτική ίσορροπία είναι άπραγματοποίητος εις την Εύρώπην. Η Γερμανία απέδειξε τούτο δύο φορές και σήμερα η Σοβ. Ένωσις καθιστά τούτο άδι-αμφισβήτητον».

«Ο κ. «Ατσεσον, με άλλους λόγους, φρονεί κατ' αρχάς, ότι δεν δυνάμεθα εις την Εύρώπην μας να άποκτήσωμεν πολιτικήν ίσορροπίαν. Μάς κατηγορεί δηλαδή ο φαιδρός κ. «Ατσεσον, ήμεις τούς Ευρωπαίους, ως «άτακτα παιδιά»; Άπλή και κατηγορηματική η άπάντησίς μας: Δεν του δίδομεν τόν δικαίωμα να μάς κρίνη! Η ύπαρξις πολιτικής ίσορροπίας έν τη Εύρώπην είναι θέμα άποκλειστικώς έσωτερικόν της Εύρώπης. Και γνωρίζομεν θαυμάσια, ήμεις οί Ευρωπαίοι, την μέθοδον άποκτήσεως της πολιτικής μας ίσορροπίας: Δια της ένώσεως των λαών μας εις μίαν Μεγάλην Όμοσπονδιακήν Εύρώπην, εύρισκομένην μακράν ΗΠΑ και ΕΣΣΔ! Τόν πρόβλημά μας δεν είναι λοιπόν, πώς θα έπιτύχωμεν την έσωτερικήν πολιτικήν μας ίσορροπίαν, αλλά, πότε επί τέλους θα μάς αφήσουν οί Ήμερικάνοι να την έπιτύχωμεν! «Ας μη παριστάνη τόν άφελή ο κ. «Ατσεσον. Γνωρίζει θαυμάσια, ότι η έννοποίησης της Εύρώπης δεν σημαίνει μόνον την πολιτικήν της ίσορροπίαν, αλλά και την πολιτικήν της ίσχύ. Τούτο θέ άκριβώς είναι εκείνο που δεν συμφέρει εις τας ΗΠΑ, δια τας όποιάς, ως έπιχαρίτως λέγει ο κ. «Ατσεσον, «η Εύρώπη είναι αναγκαία δια την ευημερίαν των και την πολιτικήν των όντότητα». Η Ένωσις της Εύρώπης σημαίνει την πολιτικήν άπομόνωσιν της Ήμερικής έντός του χώρου, τόν όποιον καθώρισεν τόν δόγμα Μουρόε.

Αί άμερικανικαί κυβερνήσεις έπιθυμούν την έλλειψιν πολιτικής ίσορροπίας έν Εύρώπην δια να εύρίσκουν πάντοτε πρόσχημα παρουσίας και έπεμβάσεως εις τας έσωτερικάς μας. Παρά τας όσα έχουμ ειπει, δεν κατώρθωσαν να μάς πείσουν, ότι εις τούς δύο μεγάλους πολέμους επενέδωσαν εις την Εύρώπην χάριν... των άρχών της δικαιοσύνης, της ειρήνης κλπ. Οί λόγοι της έπεμβάσεως των ήσαν πάντοτε ιδιοτελείς. Πόσα ένέργειά των εις την Ήπειρόν μας έμφορείται υπό του αυτού άντικειμενικού σκοπού: Την δημιουργίαν προβλημάτων χρονίζοντων και προϋποθέσεων άναμίξεως και έπεμβάσεών των. Αναφέρει ο κ. «Ατσεσον την Σοβιετικήν Ένωσιν, ως διαταρασσούσαν σήμερα την πολιτικήν ίσορροπίαν της Εύρώπης. Άλλά ποίος μετέφερον έν μέση Εύρώπην αυτό τόν άσιατικόν κτήνος; Και τί περιμένει η Ήμερική, δια να γίνη επί τέλους η Συνθήκη Ειρήνης του Πολέμου; Είκοσι έτη έχουμ παρέλθει από την λήξιν του πολέμου, τόν γερμανικόν πρόβλημα παραμένει άνεπίλυτον (και δεν γίνεται ούδεμία άμερικανική προσπάθεια επίλυσεως) και ο ψυχρός πόλεμος διακωλύεται. Τί περιμένουν αί ΗΠΑ; Μήπως να προσκληθούν υπό των Σοβιετικών; Τόν Στέητ Ντηπάρτμεντ καλλιεργεί πάντοτε όξεία προβλήματα έν Εύρώπην, άποτρέπον συγχρόνως την άνέλξιιν οίασδήποτε ευρωπαϊκής πολιτικής. Διατί καλλι-

εργεί την ιδεάν να συνδεθί και η Ήμερική με την ΕΟΚ; Δια να άπολέση η ΕΟΚ τόν ευρωπαϊκόν της χαρακτήρα. Διατί προσφάτως συνελήφθη κατασκοπεύον τας γαλλικά πυρηνικά εργοστάσια; Όχι βεβαίως διότι φοβείται, μήπως ο Ντέ Γκώλ γίνη... κομμουνιστής!

Αί Ήνωμένοι Πολιτεΐαι της Ήμερικής έχουμ έξασφαλίσει δια του δόγματος Μουρόε όλόκληρον την άμερικανικήν ήπειρον, επί της όποίας άσκοπον άγρίαν έκμετάλλευσιν, καταπιέζοντες τας έθνικιστικά καθεστώτα των διαφόρων χωρών και δημιουργούντες ούτω έννοϊκάς συνθήκας δια κομμουνιστικοποίησιν των (ως συνέβη με την Κούβαν). Ήδη τώρα έχουμ τόν θράσος, δια τόν καινού την διατύπωσιν—άλλά παλαιού την έφαρμογήν—«δόγματος Ήμερικής», να παριστάνουν «τας άπαραίτητους δια την πολιτικήν ίσορροπίαν της Εύρώπης». Με την μεγαλυτέραν άπλότητα ο κ. «Ατσεσον, δηλαδή, ισχυρίσθη, ότι η καλύτερα πολιτική ίσορροπία, όπουδήποτε αυτή διακυβεύεται, έπιτυγχάνεται δια της προβολής και άναμίξεως ενός τρίτου μεγάλου κράτους! Έν προκειμένω δε των ΗΠΑ. Βάσει της αυτής άρχης, θα ήδύνατο π.χ. η Σοβιετική Ένωσις να έγκαθιδρυθή εις Ήφρικήν πρὸς έπίτευξιν πολιτικής ίσορροπίας και εις αυτήν την ταραχώδη ήπειρον! Κατά τί διαφέρει η άρχη των ίμπεριαλιστών, ότι η καλύτερα ειρήνη δύναιται να έπιτευχθή δια της ύπ' αυτών κατακτήσεως των ζενών έδαφών;

«Αλλά, φυσικά, ο κ. «Ατσεσον δεν θα έτόλμα να ύποστηρίξη δημοσία την έξοργιστικήν αυτήν άμερικανικήν αντίληψιν, εάν δεν έγνώριζεν, ότι έν Εύρώπην ύφίστανται αξιοί τοποτηρηταί της πολιτικής του Στέητ Ντηπάρτμεντ: Αί άμερικανόδουλοι κυβερνήσεις της Μπόν και τόν Φόρεϊν Όφφισ. Χάρις εις αυτό τόν τελευταίον, και μέσω αυτού, εισέρχεται εις την Ήπειρόν μας κατά παράδοσιν ο άμερικανικός ίμπεριαλισμός. Αξίζει να ένθυμηθώμεν αυτόν τόν «φαστήρα» της βρετανικής πολιτικής, τόν κ. «Αντ. Ήντεν, όστις γράφει κάπου εις τας Ήπομνηνεύματά του: «Ο Ρούσβελτ προέβλεψε (1943) μίαν μακράν περίοδον, κατά την όποιαν θα έπρεπε να «άστυνομεύσωμεν» την Γερμανίαν. (Σ.Σ. Έξ ου και αί άμερικανόδουλοι κυβερνήσεις της Μπόν). «Εκείνο που με έξέπληξε περισσότερο είναι, ότι είχε την γνώμην, ότι αί τρεις μεγάλοι Δυνάμεις θα έπρεπε να συνεχίσουν «άστυνομεύσαι» όλόκληρον την Εύρώπην». Η... έκπληξις αυτή του κ. «Αντ. Ήντεν έμείωσε τας τρεις Άστυνομεικας Δυνάμεις εις δύο. Έντεύθεν και προέκυψεν ο χωρισμός της Εύρώπης μας εις δύο σφαίρας έπιρροής—η «άστυνομεύσεως» κατά τόν λεκτικόν του Ρούσβελτ—με τας θεατρικάς—και πάντοτε άσφαίρους—διενέξεις των Άστυνομεικων Διευθυντηρίων Κρεμλίνου και Στέητ Ντηπάρτμεντ.

«Αλλ' όλοι ύπελόγησαν «χωρίς τόν ζενοδόχον». Οί Ευρωπαϊκοί λαοί δεν θα μείνουν έσαι «καρπαζοεισπρακτορες». Δόγματα τύπου Ήμερικής είναι έξόχως δύσπεπτα φαγητά δια τόν στόμαχον των Ευρωπαίων. Η στιγμή δεν είναι μακράν, κατά την όποιαν οί δύο κύριοι «Αρχιμπασκίνες» της Μόσχας και της Ούάσιγκτων θα μάς άδειάσουν τόν τόπον! Να άπομολύνωμεν την Εύρώπην από τόν μιάσμα των!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

ΟΙ «ΛΑΜΠΡΑΚΗΔΕΣ»

Είναι λυπηρόν τόν γεγονός, ότι έν σεβαστόν ποσοστόν της Νεολαίας των Λαμπράκηδων άποτελείται εκ νέων ευγενών, με ύψηλά έθνικά ιδανικά και άγάπην πρὸς την Πατρίδα. Η Δημοκρατία όμως είναι ύπαίτιος δια την ένταξιν των εις αυτήν την φρικώδη άντεθνικήν οργάνωσιν, εις την όποιαν θ- άνεμένε τις να συναντήση μόνον άνεργους μαρξιστάς, αξέστους αλήτας και μυστακιοφόρους αναρχικούς. Η Δημοκρατία, ήτις ούδολως ηνώθησε την καλλιέργειαν των έθνικων ιδανικών και συγχρόνως έγκατέλειπεν ασύδοτον τόν σλαβοκίνητον κόμμα, είναι έννοχος δια τόν παρασπάτημα των ευγενών νέων, οίτινες νομίζουν ότι είναι κομμουνιστάς. Πολλάκις λυπούμεθα, όταν δια της εφημερίδος μας αναγκαζόμεθα να έπιτεθώμεν συλλήβδην καθ' όλων των Λαμπράκηδων. Κατά του Δημοκρατικού Καπιταλισμού θα έπρεπε βασικώς να έπιτεθώμεν. Διότι αυτός επόκνωσε δι' άγνων Έλλήνων νέων τας τάξεις της έρυθροχρόου οργανώσεως.

Η έλληνική Νεολαία πάσχει σήμερα από έλλειψιν ιδανικών. Και δεν έχουμ οί νέοι ιδανικά, ύπαιτιότητα της Δημοκρατίας. Αύτή, έν ονόματι της δήθεν «έλευθερίας», ούδεμίαν έπικουρίαν έχει προσφέρει εις την έθνικήν παιδείαν. Και, βεβαίως, τόν έθνικόν αίσθημα είναι αυτοφύεις εις πάσαν άνθρωπινήν συνείδησιν — και όχι τεχνητόν, ως λέγει ο Κομμουνισμός — άλλ' έχει ανάγκην ποδηγητέσεως και ένισχύσεως, διότι άλλως δύναται δια ύποούλων ύποβολών να άκολουθήση διεστραμμένην κατεύθυνσιν. Τούτο έχει συμβή άκριβώς με τούς Λαμπράκηδες. Έκμεταλλεζόμενοι οί Κομμουνισταί τόν έθνικισμόν των νέων Έλλήνων, τούς ώθούν δι' έλληνοφανών συνθημάτων έναντίον του έθνους

«Αλλ' όσον είναι δέβαιοι, ότι η Δημοκρατία τρέφει

τόν Κομμουνισμόν, τόνσον δέβαιοι είναι, ότι καταργουμένης ταύτης θα άτροφήση και αυτός. Η ήττα του Κομμουνισμού είναι άδύνατος εκ Δημοκρατικόν πολέμου, ενώ είναι φυσικόν έπακόλουθον της έγκαθιδρύσεως Έθνικου Όλοκληρωτικού Κράτους. Και η ήττα του θα είναι άποτέλεσμα όχι βίας, αλλά κοινωνικής δικαιοσύνης και έθνικής πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικόν τόν γεγονός, ότι επί Μεταξά ο Κομμουνισμός ήφανίσθη «χωρίς να άνοιξη μύτη», ενώ επί Δημοκρατίας ούτος άνδρούται συνεχώς, παρά την ένίοτε χρήσιν αίματηράς βίας. Ο Κομμουνισμός θέλει την Δημοκρατίαν, διότι ο Κομμουνισμός θέλει την κοινωνικήν σήψιν. Μόνον εκεί όπου ύπάρχουν άκαθαρίαι και δυσωδία άναπτύσσονται οί σκώληκες.

«Όταν όμως ο Λαός λυτρωθή από τούς εκ Δύσεως και Ανατολής έγκαθέτους, όταν εις τόν Κράτος μας πνεύση εκ νέου ο καθαρὸς αήρ της Έλληνικής Ίδέας, όταν αντίπαλθούσιν εις την χώραν μας πάλιν τας έθνικά έμβατήρια και τας θριαμβικά θούρια, τότε όλα αυτά τας άγνά παιδιά της Πατρίδος θα ριγίσουν από ένθουσιασμόν. Θα επανεύρουν εις την υπερέφανον κυανόλευκον τας ύψηλά ιδανικά, τα όποια τούς έστέρησεν η Δημοκρατία. Ο Έρυθρός Δράκων θα έχη συντριβή. Και όλοι αυτοί οί νέοι «Έλληνες πατριώται, οί σκάπτοντες σήμερα άκουσίως τόν τάφον της Πατρίδος των, θα έχουμ καταστή οί οικοδόμοι της Νέας Έλλάδος. Διότι οί Λαμπράκηδες έχουμ ένα μεγάλο προσόν: Είναι πραγματικοί Ίδεολόγοι.

Δεν είναι υπερβολή. Πιστεύομεν άκραδάντως, ότι εις τούς Λαμπράκηδες θα εύρωμεν τούς άρίστους συναγωνιστάς μας! Όλοι μαζί θα θάψωμε την Κεφαλαιοκρατία και τόν Κομμουνισμόν! Όλοι μαζί θα κτίσωμεν την Μεγάλην Έλλάδα!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

«Εν εκ τῶν πλέον προχείρων ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας εἶναι καὶ ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθὼν μαζί με τὴν ὑπόμνησι ὅτι εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον ἐγεννήθη ἡ δημοκρατία.

Ἄλλὰ ἐὰν θὰ πρέπει νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν δημοκρατία ἐξ αἰτίας τῆς ἑλληνικῆς τῆς καταγωγῆς, τότε διατί νὰ μὴν ὑποστηρίξωμεν καὶ τὴν Ἡροστράτειον δόξα, τὸν ἐφιαλισμὸ ἢ τὴν σοφιστεία, πού εἶναι ἐξ ἴσου προϊόντα Ἑλληνικά;

Νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν δημοκρατίαν, διότι ὠφέλησε τὴν Ἑλλάδα; Ναι. Δι' ἄλλον λόγον; Ποτέ. Καὶ ἡ δημοκρατία διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκανε ὅτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὠφελήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν τῆς ὑπῆρξε τὸ καθεστῶς τῆς κυριαρχίας τῶν δημογωγῶν, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν διανοητικὴν ἀναισθησίαν τοῦ ὄχλου ἐχρησιμοποιοῦν τὴν τεραστίαν δύναμιν του πρὸς ἐπιδίωξιν προσωπικῶν φιλοδοξιών. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἡγεσία ἦτο πρόνομιον τῶν δημοκόπων. Ἡ δὲ λογοδοσία ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, τὴν ὅποιαν ὑποτίθεται πῶς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ κάμνουν, ἀπετέλει ὕμνον πρὸς τὴν μάζα, ἡ ὅποια ἐνήφιζεν ἀναλόγως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐπιτηδειοτέρου λαοπλάνου.

Ἡ καταπίεσις τῆς προσωπικότητος ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ ἀπιστεῦτου. Διὰ νὰ εἶχες τὴν ἡσυχία σου ἔπρεπε νὰ ἦσουν ἕνα μηδέν. Ἐνα τίποτε ἐντὸς τοῦ ἀνωμένου πλήθους. Καὶ πάλιν δὲν θὰ ἦσαν βέβαιος διὰ τὴν τύχη σου, διότι ἤρκει ὁ φθόνος ἐνὸς ἀξέστου διὰ τὴν ἄραϊαν γυναῖκα ἢ τὸ ἀποδοτικὸ κτῆμα σου, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν συμφορὰν σου.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἡ δημοκρατία δὲν ἀνείχετο ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐξέφευγαν ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς μάζης. Ὅσοι διεκρίνοντο διὰ τὴν ἀνωτερότητά τους ἐγράφοντο ἀμέσως εἰς τὸν μαῦρο πίνακα τοῦ μίσους τοῦ ὄχλου, πού με ἀνήκουστον θηριωδία ἄλλοτε τοὺς ἐφυλάκιζε, ἄλλοτε τοὺς ἐξόριζε καὶ συχνότερον τοὺς ἐδολοφόνοι, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς δημοκρατίας.

Εἰς ὅσους ἐτίμησαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἀνύψωσαν τὴν πατρίδα εἰς τὴν ἐξέχουσαν θέσιν τὴν ὅποιαν κατέχει μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν πού συνέβαλον εἰς τὴν δημιουργία τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ δημοκρατία ἐπεφύλαξε τὴν χειροτέραν μεταχείρισιν. Τοὺς παρέδωκεν εἰς τὸν σαδισμὸν τῶν κοινωνικῶν ἀποβρασμάτων διὰ νὰ πάθουν ὅτι καὶ ἡδύνατο νὰ πάθουν ἄνθρωποι θύματα τῶν κακούργων ἐναστικῶν τοῦ ὄχλου.

Ἴδου καὶ ἡ διαδικασία: Ἐλειτούργουν συνελεύσεις χαώδους συνθέσεως, αἱ ὅποια κατὰ τραγικὴν εἰρωνείαν ἐκαλοῦντο δικαστήρια. Πρὸ αὐτῶν τῶν καταλυτικῶν κάθε ἐνοσίαις δικαιοσύνης δικαστηρίων ἐσύρθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ ἔθνους, ὡσάν νὰ ὠφείλον ν' ἀπολογηθοῦν διατί ἦσαν μεγάλοι. Αἱ ἀποφάσεις ἔφερον τὴν ὑπογραφήν τῶν δημογωγῶν καὶ ἐπεκυροῦντο ἀπὸ τὰ οὐρλιαχτὰ καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ πλήθους, πού δὲν ἤθελε καὶ πολὺ νὰ καταδικάσῃ ὅσους δὲν τοῦ ἦσαν ἀρεστοί. Φιλόσοφοι, Πολιτικοί, Στρατηγοί, Καλλιτέχναι, καὶ τόσο ἄλλοι πατριῶται κατεσπαράχθησαν ἀπὸ τὴν μονία τοῦ ὄχλου εἴτε διότι τὸ ἐπεθύμησαν οἱ δημογωγοὶ εἴτε διότι αἱ ἰδέαι ἢ τὰ ἔργα των ἐζημίωσαν τοὺς πλουτοκράτας τῆς ἐποχῆς.

Οὕτω, πατώντας ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν προσωπι-

κοτήτων ἐμεσουράνει ἡ δημοκρατία, τὸ καθεστῶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνθρωπισμὸ συνέπληρωναν αἱ χιλιάδες τῶν δούλων. Ἄς παύσουν λοιπὸν οἱ τωρινοὶ δημοκράται νὰ σεληνιαζοῦνται ὅταν κατηγοροῦνται τὸ πολίτευμά τους καὶ ἄς κυττάξουν νὰ μάθουν ποία ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ δημοκρατία εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὥστε ἀντὶ νὰ καυχῶνται, νὰ ἐντρέπονται δι' αὐτὴν. Νὰ ἐντρέπονται, διότι ἡ δημοκρατία πού ὑποστηρίζουν ἐδολοφόνησε τὰ ἐνδοξώτερα τέκνα πού ἐγέννησε ἡ Ἑλλάς.

Ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ κώνειον. Ὁ Ἀριστοτέλης διέφυγε, δηλώσας ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ δευτέραν ἀσέβειαν πρὸς τὴν φιλοσοφία—ἡ πρώτη ἦτο ὁ φόνος τοῦ Σωκράτους. Ὁ Μιλτιάδης ἀπέθανεν ἐντὸς τῶν φυλακῶν καὶ ὁ Φειδίας τὸ ἴδιον. Ὁ Κίμων ἐξωρίσθη, ἐπίσης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς αὐτοκτόνησεν ἐξόριστος. Ἐξόριστος καὶ ὁ Ἀριστείδης καθὼς καὶ ὁ Φωκίων. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Περικλῆς κατηγορήθη ὡς καταχραστῆς καὶ ἐτιμωρήθη διὰ βαρυτάτου προστίμου. Οὔτε ὁ Ξενοφῶν, οὔτε ὁ Ἀναξαγόρας ἔμειναν ἀνέπαφοι ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴν θηριωδία, ἡ ὅποια εἶχεν ἐκσπάσει ὡς θύελλα ἐπὶ τῶν φωτεινῶν πνευμάτων.

Νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τοὺς ἀντιδημοκρατικούς ἀγῶνας τοῦ Ἡρακλείτου; Διὰ τὰς ἀντιδημοκρατικὰς ἰδέας τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἰσοκράτους καὶ τοῦ Ὀμήρου; Ἡ νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὰς εὐστόχους εἰρωνείας τοῦ Ἀριστοφάνους;

Ὅχι. Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἄρκει ἡ λύπη μας διὰ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῶν χρόνων κατὰ τοὺς ὁποῖους ἐνεφανίσθη ἡ δημοκρατία, ἡ ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς τὸ ἀξιολογώτερον φαινόμενον ἐκφυλισμοῦ τῶν ἀξιών.

Οἱ δημοκράται συνηθίζουν ἐπίσης νὰ ἀποκαλοῦν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν δημοκρατικὸν καὶ πολλές φορές μάλιστα δημοκρατικώτατον. Ἄν ἐξετάσωμεν ὅμως τὸ δάσμιον τῶν τοιούτων χαρακτηρισμῶν θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ «δημοκρατικώτατος» Ἑλληνικὸς λαός, ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται ἀπολύτως ἀντιδημοκρατικὸς.

Καὶ πράγματι, ἡ μόνη σχέση τῆς ὅποιαν εἶχαν οἱ οἰκοδόμοι τοῦ ἀρχαίου κλασσικοῦ πολιτισμοῦ μετὰ τὴν δημοκρατία ἦτο ἡ καταδίωξις πού ὑπέστησαν ἀπὸ αὐτὴν.

Οἱ μετέπειτα δημιουργοὶ τῆς λαμπρότητος τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἠγνόουν παντελῶς τὴν ἔνοιαν καὶ τὴν λέξιν ἀκόμη τῆς δημοκρατίας.

Ἡ δόξα καὶ ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Βυζαντίου ἦσαν κατακτήσεις μιᾶς αὐτοκρατορίας καὶ ὄχι μιᾶς δημοκρατίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἔγινε «γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν πίστι» καὶ ὄχι διὰ τὴν δημοκρατία, ἡ ὅποια ἐπιβλήθεισα βιαίως προσέφερεν εἰς τὸ ἔθνος ἐκτὸς τοῦ μονίμου διχασμοῦ καὶ τῶν ταραχῶν καὶ τὰς φοβερωτέρας ἐθνικὰς συμφορὰς καὶ περιπετείας.

Ἀπὸ πού καὶ ὡς πού λοιπὸν ἀπονέμεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁ ὕβριστικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ δημοκρατικοῦ; Προφανῶς οἱ κύριοι ὑπερδημοκράται θὰ συγχέουν τὰς ἐπιθυμίας των μετὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν ὀλῆθειαν.

ΠΥΡΦΟΡΟΣ

ΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ ἀπετελεῖτο ἀπὸ διεφθαρμένους φιλοδόξους καὶ ἀρχομανεῖς πού μετὰ τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν σλαύων ἐπέζητουν νὰ ὑποδουλώσουν τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Διὰ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶχον πραγματοποιήσει ὅλας τὰς διεστραμμένας ἐπιθυμίας των καὶ προσεπάθουν νὰ ἐπιβάλλουν εἰς ὅλοκληρον τὸ ἔθνος τὸν ἰδικὸν των ἐκφυλον τρόπον ζωῆς. Δὲν ἤκουοντο εἰς τὴν λεηλασίαν οὔτε εἰς τοὺς ἐμπρησμοὺς καὶ τοὺς φόνους, ἡδονίζοντο μᾶλλον μετὰ τὸν βασανισμὸ τῶν θυμάτων, τὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ τὴν τύφλωσιν.

Ἐπεὶ οὖν ἐκθέσεις τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ ΟΗΕ πιστοποιοῦν τὰ φρικτὰ μαρτύρια εἰς τὰ ὅποια ὑπεβάλλοντο τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ ΚΚΕ ἀπὸ τοὺς αἰμοσταγεῖς δημίους πού εἶχε στρατολογήσει τὸ προδοτικὸν κόμμα. Οὐδέποτε θὰ εὐρεθοῦν λόγοι ἱκανοὶ νὰ ἀποδώσουν τὸ τρομακτικὸν μεγαλεῖον τῆς ἀγριότητος μετὰ τὴν ὅποιαν ἐσφάγησαν ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ προδώσουν τὴν πατρίδα καὶ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸν σλαυικὸν ἱμπεριαλισμὸν. Τὰς χιλιάδας τῶν πτωμότων ἐκείνων τῶν ἀγνῶν πατριωτῶν, οἱ μπολσεβίκοι διεσκόρπισαν εἰς ὄμασιν τάφους, οἱ σταυροὶ τῶν ὁποίων ἴστανται σημερον ἀποτροπία σύμβολα τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας.

Πόσοι ἐπιζήσαντες θὰ ἐνθυμοῦνται σὰν ἐφιάλη, τὸ πέρασμα τῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ χωριά. Ἀφοῦ ἀπηγγόνισαν τὸν δόσκαλο καὶ τὸν ἱερέα καὶ ὅλους ὅσους θὰ ὑπεδείκνυν οἱ καταδότες τοῦ κῆρωικοῦ ΕΛΑΣ ἐπέδιδοντο εἰς τὴν καταλήστευσιν τῶν χωρικῶν ἐν ὀνόματι «τῆς ἐνίσχυσης τοῦ ἀγῶνα». Ὀλην τὴν ἡμέραν ὁ «καπετάνιος» ἐκάθητο εἰς τὴν πλατεῖαν αὐτοδιαφημιζόμενος εἰς τὸν ἔντρομον κόσμον, καταβροχθίζων «τὰ σφαχτὰ» καὶ δεχόμενος τὰς κολακείας τοῦ «ἐφεδρικοῦ ΕΛΑΣ» ἢ τὰς περιποιήσεις κάποιας συναγωνίστριας. Καὶ τὸ βράδυ ἢ ἀρπαγὴ καὶ ἡ δῆσις θὰ συνεπληροῦντο μετὰ τὸ δράμα τῶν οἰκογενειῶν πού εἶχον νέας γυναῖκας.

Θὰ ἔπρεπε, κύριοι Λαμπράκηδες, νὰ εἶχατε ἰδῆ τοὺς μεθυσμένους γενειοφόρους τοῦ ΕΛΑΣ νὰ σφάζουν τὸν πατέρα σας, νὰ διάζουν τὴν ἀδελφὴν σας, νὰ πυρπολοῦν τὴν οἰκίαν σας καὶ τότε νὰ μᾶς εἰ-

χάσθε ὅτι «εἰσθε κομμουνισταί», ὅπως ἐδήλωσεν ὁ πρόεδρος σας μουσικοσυνθέτης καὶ πρῶν σκαπανάκι κ. Μίκης Θεοδωράκης.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ νὰ ἀπαριθμήσωμεν ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν—ὅσα εἶναι γνωστά—αὐτὸ ὅμως θὰ γίνῃ συντόμως μετὰ τὴν ἐκδοσιν σχετικῆς βίβλου. Τώρα θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰς ὁμολογίας τοῦ ἰδίου τοῦ ΚΚΕ καὶ τῶν στελεχῶν του, διὰ τὸ ποιὸν τῶν ἡγετῶν καὶ τῆς ξενοδούλου παρατάξεως.

Εἰς τὸ 9ον Τεύχος (1950) τοῦ ὄργανου τοῦ ΚΚΕ «Νέος Κόσμος» δημοσιεύονται τὰ ἀκόλουθα:

«...οἱ γραμματεῖς τῶν ὀργανώσεων ἦσαν ἀνεξέλεγκτοι. Ἄρκει νὰ ἀναφέρουμε τὶς προέξεις πού παίρναν τέτοιου εἶδους στελέχη στὴ Ρούμελη, τὸ Κιλκίς, τὴ Βέρροια κλπ. Ἐκατοντάδες τυχοδιώκτες πλούτισαν σὲ βάρος τοῦ κόμματος».

Ἐπὶ πλέον ἐ διευθυντῆς τοῦ «Ριζοσπάστη» καὶ ἀντιστράτηγος τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν Κ. Καραγιώργης εἰς τὴν ἀπὸ 18.3.1948 ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ζαχαριάδη περιγράφει τοὺς διαφόρους «καπετάνιους» τοῦ ΚΚΕ ὡς «...Γενειάδα, χατζάρι, σαδισμό, αὐθαιρέσια, διαφθορά... Συχνὰ θεωροῦνταν παληκοβόρια ἢ ἀπειθία καὶ ἡ ἀπολίτιστη τρομακτικὴ αἰμοβόρια».

Καὶ ὅμως τὰ κτήνη αὐτὰ προβάλλονται ὑπὸ τῆς ΕΔΑ σὰν «προταγωνιστῆς τῆς ἀντίστασης»!

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὁπαδοὺς πού ἀκολούθησαν τὸ ΚΚΕ, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῶν, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ ἀπάνθισμα τοῦ ὑποκόσμου καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀποβρασμάτων, οἱ ὑπόλοιποι ἀπετελοῦν ἀτομικὰς θλιβεράς ἱστορίας παρασυρθέντων καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς συσχετισμὸς ἀρμόζει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ κακούργου κομμουνισμοῦ.

Ἐκείνοι ἴσως νὰ διέπραξαν ἐγκλήματα. Ἄλλὰ ἦσαν ἀπλοὶ ἐκτελεσταί. Ὁ κύριος ὑπεύθυνος ἦτο ὁ σαπρὸς κομμουνιστικὸς ἐγκέφαλος πού ἐπενόει, ἐσχέδια καὶ διέτασσε τὰς ἐγκληματικὰς ἐνεργείας, διὰ τὴν γενοκτονίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ.

«...Νὰ μείνωμεν ἐλευθεροὶ εἰς τὴν μικρὴν μας ζούγκλα καὶ θὰ τὰ βγάλωμε πέρα, μόνοι μας ὅπως τὰ ἔχομεν βγάλει πέρα τόσα χρόνια, με πολέμους, καταστροφές, ἀνταρσίες, ἐπαναστάσεις, κινήματα. Θὰ διώξωμε τοὺς εὐγενεῖς Πσπανδρέου, θὰ καθαρῶμε τὴν πόλι ἀπὸ τοὺς γραφικοὺς ὑποστηρικτὰς των, θὰ τακτοποιήσωμεν κάπως, κάποτε τὴν κατάστασι. Εὐκόλα, βέβαια, ὄχι. Δύσκολα. Με ἀστάθειες με ἀνησυχίες, με προβλήματα, με πτώσεις Κυβερνήσεων, κρίσεις, ἐκλογές, με ἀγῶνες καὶ ἐπιτυχίες, με προσπάθειες, με αἰσιοδοξία. Με αἰσιοδοξία πρὸ παντός. Με τὴν θαυμαστὴ αἰσιοδοξία πού ἀνθεῖ μόνο στὴν ἐλευθερία τῆς ζούγκλας, ὅπου καθένας ἐλπίζει καὶ δικαιούται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ κερδίσῃ τὴν μάχη του. Ἐνῶ μέσα στὸν ζωολογικὸ κῆπο, στὴν ἀσφάλεια, στὴν κλοῦθα, στὴν σταθερότητα, στὴν δικτατορία... τελειώνουν καὶ οἱ κίνδυνοι καὶ ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ ζωή».

Τί ὠραία λοιπὸν μᾶς τὰ λέγει ὁ ἀρθρογράφος! ὁ ὁποῖος προφανῶς ἔχει παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν προπαγάνδα καὶ πιστεύει ὅτι ἡ ἔχομεν δημοκρατία καὶ εἴμεθα ἐλευθεροὶ ἢ ἔχομεν «δικτατορία» καὶ εἴμεθα δούλοι. Νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν, ἂν τὰ χίλια ἔτη τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας εἴμεθα δούλοι; ὄχι, εἶναι καλλίτερα νὰ σχολιάσωμεν τὸ ἄρθρον του.

«Θὰ τὰ βγάλωμε πέρα, γράφει, μόνοι μας, ὅπως τὰ ἔχομεν βγάλει πέρα τόσα χρόνια με πολέμους, καταστροφές, ἀνταρσίες, ἐπαναστάσεις, κινήματα».

Τὸ πῶς «τὰ βγάλωμε πέρα» ὅταν εἶχομεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ζούγκλας τὸ εἶδομεν εἰς τοὺς πολέμους τοῦ 1897 καὶ 1922 καὶ ὅπωςδήποτε ἀναλόγως θὰ «τὰ ἐβγάξωμε πέρα» καὶ τῷ 1940 ἂν δὲν εἶχε προλάβει ὁ Ι. Μεταξᾶς νὰ μᾶς τοποθετήσῃ ἐντὸς τοῦ ζωολογικοῦ κῆπου, ὅπως θέλει ὁ ἀρθρογράφος νὰ ἀποκαλῇ τὰ μὴ δημοκρατικὰ πλιτεύματα.

Ὅσον ἀφορᾷ «Τὰς καταστροφάς, τὰς ἐπαναστάσεις, τὰς ἀνταρσίας καὶ τὰ κινήματα» θὰ ἔπρεπε ὁ ἀρθρογράφος προτοῦ διαπιστώσῃ ὅτι «τὰ βγάλωμε πέρα» καὶ με αὐτὰ, νὰ μάθῃ ποιὸς εὐθύνεται διὰ τὴν δημιουργίαν ὄλων αὐτῶν τῶν κακῶν: ὁ ὑπεύθυνος εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς ζούγκλας, ἡ δημοκρατία τὴν ὅποια ἐκείνος ὑποστηρίζει.

«Θὰ τακτοποιήσωμε κάπως κάποτε, γράφει, τὴν κατάστασι. Δύσκολα. Με ἀστάθειες, με ἀνησυχίες, με προβλήματα, με πτώσεις Κυβερνήσεων, κρίσεις, ἐκλογές κλπ.»

Ἄλλὰ δὲν ἀνησυχεῖ ὁ ἀρθρογράφος, προτοῦ ἡμεῖς «τακτοποιήσωμεν κάπως κάποτε τὴν κατάστασιν» μήπως οἱ γείτονές μας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κρίσεων, κυβερνητικῶν πτώσεων, ἐκλογῶν καὶ ἀσταθειῶν προλάβουν νὰ μᾶς τακτοποιήσουν ἐκεῖνοι ὀριστικῶς;

Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα:

«Μὲ τὴν θαυμαστὴ αἰσιοδοξία πού ἀνθεῖ μόνο στὴν ἐλευθερία τῆς ζούγκλας, ὅπου καθένας ἐλπίζει καὶ δικαιούται νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ κερδίσῃ τὴν μάχη του...»

Ἐπειδὴ ὁ ἀρθρογράφος ἀναφέρεται εἰς τὴν ζούγκλαν, ἐφείλομεν νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν, ὅτι μέσα εἰς αὐτὴν ὑπάρχουν λέοντες, ὅπως καὶ ἀντιλόποι. Ὑπάρχουν τίγρεις, ὅπως καὶ ἔλαφοι. Ὑπάρχουν πύθωνες, ὅπως καὶ κόνικλοι. Καὶ ἐρωτῶμεν τί εἶδους ἐλευθερία ἔχει ἡ ἔλαφος πρὸ τῆς τίγρεως; Τί εἶδους θαυμαστὴν αἰσιοδοξίαν θὰ ἔχῃ ὁ κόνικλος πρὸ τοῦ πύθωνος; καὶ πῶς δικαιούται ἡ ἀντιλόπη νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ κερδίσῃ τὴν μάχη μετὰ τὸν λέοντα;

Ναί. Εἰς τὴν ζούγκλα τῆς δημοκρατικῆς κοινωνίας ὑπάρχουν τίγρεις, λέοντες καὶ πύθωνες, καὶ λέγονται ἐφοπλισταί, διομήχανοι, τραπέζιται καὶ κατασπαράσσουσιν ἀντιλόπες, ἔλαφους καὶ κόνικλους πού λέγονται ἐργάται, ἀγρόται, ἀστοί.

Ἡ δημοκρατία τοὺς παρέχει ἀφειδῶς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν καὶ χειροκροτεῖται. Ἡμεῖς τὴν στεροῦμεν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν ὅλοι καὶ κατηγορούμεθα, ὕβριζόμεθα! ἡ δημοκρατία εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἐνῶ ἡμεῖς ἡ δικτατορία, ἡ τυραννία!

Ὁ ἴδιος ἐξ ἄλλου ὁ ἀρθρογράφος παραδέχεται, ὅτι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὑπάρχει «ἀσφάλεια καὶ σταθερότητα» ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο «ἀστάθεια καὶ κρίσις» ἀλλὰ προτιμᾷ τὸ δεύτερον χάριν... τῆς ἐλευθερίας!

Χαίρε βάθος ἀμέτρων.

ΤΟ ΞΥΔΙ

Ἀπὸ διάλογον τῆς Βουλῆς.

ΣΤ. Σ. (ἔντονα). Ὁ ἐκνευρισμὸς τοῦ κ. Κανελλοπούλου πού ὀδηγεῖ εἰς ἄτοπα συμπεράσματα.

Π. ΚΑ. Σεῖς ἐκνευρίζεσθε. Ἡ φράσις σας ἦτο ἄτοπος.

ΣΤ. ΣΤ. (ἔντονα). Σεῖς ἐκνευρίζεσθε καὶ ἐκνευρίζετε καὶ τὴν Βουλὴν.

Π. ΚΑ. Ἴδου ποῖος ἐκνευρίζεται.

Τελικῶς, δὲν ἐμῆσμεν, ἂν τὸ κυλικεῖον τῆς βουλῆς ἐφωδιάσθῃ με ξύδι, διὰ τὰς ἀνάλογους περιπτώσεις ἐκνευρισμῶν.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Περίεργο δέν είναι πού οί κομμουνισταί ἔκαναν τόσο μεγάλη προδοσία.
Περίεργο είναι πού μετά ἀπό αὐτήν υπάρχουν ἀκόμη κομμουνισταί.

Πρὸ μηνὸς περίπου εἶχε γίνει μιὰ δίκη. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἡμερηίδος «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» εἶχε μὴνύσει τοὺς διευθυντὰς τῆς ἡμερηίδος «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ», διότι εἶχε θιγῆ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, πού ἔδιδον εἰς ἄρθρον του σχετικὸν μετὰ τὴν στάσιν τοῦ ΚΚΕ κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον.

Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος εἶχε γράψει περὶ τῶν ἔθνοπροδοσιῶν τοῦ ΚΚΕ καὶ οἱ ἐδῶ ἀριστεροὶ διὰ τοῦ ἀνευθυρίαςτως ἐρυθροῦ ἐντύπου των ἀπήντησαν, ὅτι οἱ κομμουνισταί δέν ἐπρόδωσαν τὴν 28 Ὀκτωβρίου, ὅτι οἱ κομμουνισταί ἐπολέμησαν καὶ ἐν τέλει ἀπέκάλυσαν τὸν κ. Κωνσταντόπουλον συκοφάντην, δι' ὅσα ἔγραψεν. Ἔτσι ὑπεβλήθη ἡ μήνυσις.

Ἡ δίκη λοιπὸν, ἡ ὁποία διεξήχθη, ἀφεώρα οὐσιαστικῶς τὸ Κ.Κ.Ε., διότι ἡ καταδίκη τῶν κα-

τηγορουμένων θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ὅσα ἔγραψαν δέν ἦσαν συκοφανταί, ἀλλὰ ἀλήθειαι, συνεπῶς τὸ ΚΚΕ θὰ ἐλάμβανεν καὶ δικαστικὴν ἀπόφασιν βεβαιωτικὴν καὶ ἀναγκωριστικὴν τῆς ἀντεθνικῆς δράσεώς του.

Ἐπὶ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις ἤρχισεν ἡ δίκη, Κατὰ τὴν διάρκειάν της προσεκομίσθησαν ἀφθονὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα τὴν ὄλην προδοτικὴν στάσιν τοῦ ΚΚΕ. Εἶδομεν τοὺς κατηγορουμένους καταχλωμούς νὰ ἰδρωκοποῦν καὶ νὰ ἀσφυκτιοῦν ἀπὸ τὸ ὑπερχειλίζον ἀίσχος τῆς κομμουνιστικῆς προδοσίας. Εἶδομεν τὸν ἀριστερὸν τύπον πανικοβλημένον νὰ περιμένῃ νὰ ἰδῆ τοὺς διευθυντὰς του νὰ πνίγονται ἐντὸς τῶν ἀκαθαρσιῶν τοῦ ΚΚΕ. Ἀλλὰ τελικῶς ἐσώθησαν, διότι ἐξήτησαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντόπουλον καὶ αὐτὸς τὴν ἀπέδεχθη!

Ἀποτέλεσμα: Διεκόπη μιὰ δίκη ἐθνικῆς σημασίας. Διεκόπη μιὰ δίκη, πού θὰ διεφώτιζε τοὺς Ἕλληνας λεπτομερῶς περὶ τῆς ἀντιπατριωτικῆς στάσεως τοῦ ΚΚΕ κατὰ τὸν πόλεμον. Καὶ δέν συνέβη μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ἐδόθη εἰς τοὺς κομμουνιστὰς ἡ εὐκαιρία νὰ διαστρεβλώσουν κατὰ τὴν συνήθειάν των τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ παρουσιασθοῦν ὡς γενναῖοι ἀγωνισταί διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ.

Ἡμεῖς οἱ ὅποιοι οὐδέποτε συγχωροῦμεν τὴν προδοσίαν, παραθέτομεν ὠρισμένα στοιχεῖα πού ἐξετέθησαν προτοῦ διακοπῆς ἀπροσπῶς ἡ δίκη, μαζί με ἄλλα ἄγνωστα, τῶν ὁποίων ὅμως τὰς πηγὰς θέτομεν εἰς τὴν διάθεσιν οἰουδήποτε.

Καὶ ἐάν εἰς τοὺς παρ' ἡμῶν κομμουνιστὰς παραμῆνῃ ἴσχυος ἀνδρισμοῦ, ὡς ἀπευθύνουν πρὸς ἡμᾶς ὅτι ἔγραψαν διὰ τὸν κ. Κωνσταντόπουλον...

Ἄλλοι δέν γνωρίζουν τὴν σύγχυσιν τῶν ιδεῶν καὶ γεγονότων πού χαρακτηρίζει τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ὅπως δὴποτε θὰ ἀπορήσουν βλέποντες τοὺς προδότας τοῦ ἔθνους νὰ διαπληκτίζονται μετὰ τῶν καὶ νὰ διεκδικοῦν τὰ πρῶτα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικοφροσύνης.

Εἶναι βεβαίως συνηθισμένον, μετὰ ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, νὰ παρουσιάζονται οἱ ἀμέτοχοι εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐπιδεικνύουν μετὰ λόγους περισσώτερον πατριωτισμὸν, ἀπὸ ἐκείνον πού ἐπιδεικνύουν ἄλλοι, μετὰ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἢ μετὰ τὰ ἀκρωτηριασμένα μέλη. Εἰδικῶς ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 εἶναι νὰ ἀγανακτῆ κανεὶς, ὅταν βλέπῃ νὰ τιμῶνται ἐκεῖνοι πού τὴν ἐπρόδωσαν καὶ ὄχι ἐκεῖνοι πού τὴν ἐδημιούργησαν.

Θὰ ἀρχίσωμεν πρῶτον ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν καὶ δέν θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς γενικότητα, ἀλλὰ θὰ φέρωμεν λεπτομερῶς ἐπίσημα στοιχεῖα, ὥστε ἡ διαφώτισις ἐπὶ τῆς προδοτικῆς καὶ ἀντεθνικῆς στάσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν κατοχὴν νὰ εἶναι πλήρης. Ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα ἀποδεικτικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτεθοῦν ἐλήφθησαν ἀπὸ κομμουνιστικὰς πηγὰς καὶ ἀποκαλύπτουν τελείως τὴν θρασυτητα τῶν ἀργυρωνήτων τοῦ σλαβικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Τὸ σύμφωνον φιλίας πού ὑπεγράφη τὴν 23.8.39 μετὰ τὴν Γερμανίας καὶ Ρωσίας ἀντικατέστησε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κομμουνιστῶν τὴν πατριωτικὴν συνείδησιν. Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ τοῦ συμφώνου καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Γ' Διεθνούς οἱ μπολσεβίκοι ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐτάχθησαν κατὰ τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ Ἄξονος, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἀγὼν ἔκρινε ὕψιστα συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Ἀνάλογον πολιτικὴν ἠκολούθησε καὶ τὸ ΚΚΕ, τὸ ὁποῖον οὔτε κἀν συνεκινήθη ἀπὸ τὴν ὑπουλον ἰταλικὴν ἐπίθεσιν, ἀπεναντίας μάλιστα ἀπέδωσε τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου εἰς τὸν Ι. Μεταξᾶν.

«Ὁ Μεταξᾶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔκαμε πόλεμον φασιστικὸν, κατακτητικὸν πόλεμον».

Τρίτη ἐπιστολὴ Ν. Ζαχαριάδη (17.1.41) δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ τευχὸς τοῦ Ἰουλίου 1942 τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπιθεωρήσεως, καθὼς καὶ εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 28.10.45.

«Ὁ πόλεμος προκλήθηκε ἀπὸ τὴν βασιλομεταξική στείρα... δέν μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴν σχέσιν μετὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος μας... καλοῦνται οἱ στρατιῶτες νὰ ἀρνηθοῦν νὰ πολεμήσουν...». Μανιφέστο Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., 7.12.40.

Πρέπει ἐδῶ νὰ γίνῃ μιὰ διευκρίνισις ἀφορῶσα τὸ ζήτημα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ν. Ζαχαριάδη.

Ὁ Ζαχαριάδης ἔγραψε τρεῖς ἐπιστολάς. Εἰς τὴν πρώτην, τὴν ὁποῖαν ἔστειλεν ἀπὸ τὰς φυλακὰς Κερκύρας, ἀνεγνώριζεν ἀνεπιφύλακτως, ὅτι ὁ λαὸς ὄφειλε νὰ ἀγωνισθῆ ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν πού ἡ Κ.Ε.

τοῦ ΚΚΕ ἐχαρακτήρισε ὡς «κατασκευάσμα τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ Μανιαδάκη» καὶ πού ἀργότερον ὁ Ν. Πλουμπιδης, μέλος τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ ΚΚΕ, δι' ἄρθρου του εἰς τὸν «Ριζοσπάστην», 17.6.61 ἐξήγησε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἦτο πλαστή, ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἀνήρεσε μετὰ μίαν δευτέραν ὅπου ἀναγνωρίζων ὅτι ὁ ἀμυντικὸς μας πόλεμος εἶναι ἰμπεριαλιστικὸς, «Ριζοσπάστης» 22.11.40 συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς Μόσχας καὶ τῆς Κομιντέρν. Εἰς τὴν τρίτην ἐπιστολὴν του, ἡ ὁποία ἔγγραφε τὴν 17.1.41 καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Ἐπιθεωρήσιν τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1942 καὶ εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 28.10.45, ὁ Ζαχαριάδης μετὰ ἕνα σύντομο ἀναμάσημα ἀθλιῶν ἔθνοπροδοσιῶν καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Μεταξᾶς εἶναι «ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Χώρας Ἡ ἀνατροπὴ του εἶναι τὸ πιὸ ἄμεσο καὶ ζωτικὸν συμφέρον τῆς Χώρας».

Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤρχισεν εἰς τὸ ἀλβανικὸν μέτωπον ἡ μεγάλη ἐπίθεσις τῆς primavera, τῆς ἀνοιξέως δηλαδὴ, πού ἔγινεν ἀπὸ ἐπιλεκτὰ στρατεύματα μελανοχιτῶνων. Τότε, πού ἐγέμιζαν τὰ νοσοκομεία ἀπὸ τραυματίας καὶ τὸ ἔθνος ἠσθάνετο τὴν ὑπεράνθρωπον ὑπερέντασιν τῶν δυνάμεών του, τότε ἀκριβῶς συνήλθεν ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ διεκήρυξε μετὰ τὴν ἀπὸ 18.3.41 ἀνακοίνωσιν της τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καλεῖ τοὺς φαντάρους, τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς ἀεροπόρους μας νὰ πάρουν στὰ χεῖρά τους τὴν διοίκησιν τῶν μονάδων τους, ἐκλέγοντας προσωρινὰς ἐπιτροπὰς πού νὰ ἀντιπροσωπεύουν ὅλους, ἀπὸ τὸν στρατιῶτη μέχρι τὸν στρατηγὸν, ὅσους συμφωνᾶνε σὲ τοῦτο τὸ πρόγραμμα δράσεως. Νὰ προτείνουσι εἰρήνην στοὺς ἀπέναντι ἀντιπάλους τους καὶ νὰ ἀπαιτήσουσι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως, σχηματισμὸν προσωρινῆς, ἀντιπολεμικῆς, ἀντιδικτατορικῆς Κυβερνήσεως μετώπου, ἐθνικῆς σωτηρίας—εἰρήνης, σταμάτημα τοῦ πολέμου, ἀκύρωσι τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συμφωνῶν πού κλείσθησαν μετὰ τοὺς Ἑγγλέζους καὶ προσανατολισμὸν τῆς χώρας πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Ἡ Κ.Ε. καλεῖ τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ἐργάτας μεταφορῶν, ναυτεργάτας, λιμενεργάτας, αὐτοκινητιστὰς καὶ ἐργάτας πολεμικῶν ἐργοστασιῶν νὰ ἐφαρμόσουν τὸ πιὸ φαρδύ ἐνιαῖο ἐργατικὸ ἀντιπολεμικὸν μέτωπον, μετὰ τοὺς ἀρχηγούς καὶ μετὰ τοὺς ἐργάτας ὅσους συμφωνοῦνε στὴ πλατφόρμα τοῦ μετώπου ἐθνικῆς σωτηρίας—εἰρήνης συγκροτῶντας ἐπιτροπὰς ἐργοστασιακὰς καὶ σωματειακὰς ὁμάδες καὶ νὰ παλαίψωσι μετὰ συγκεντρώσεις, μετὰ διαδηλώσεις, μετὰ κωλυσιεργεία στὴν παραγωγή, μετὰ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀπεργία... Νὰ κἀνῃ (ὁ λαὸς) ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν πόλεμον πού ἔφερε ἡ ἀγγλόβουλη σπεῖρα προκαλώντας τὴν Ἰταλικὴν εἰσβολήν... Νὰ πάρῃ παραδειγμα ὀλοκλήρου ὁ Ἕλληνας λαὸς ἀπὸ τὸν ἡρωικὸν ἀδελφὸν λαὸν τῆς Βουλγαρίας...».

Ἡ δουλοπρέπεια τοῦ ΚΚΕ ἔφερον ὡς παράδειγμα εἰς

τὸν λαὸν μας τοὺς Βουλγάρους! Τοὺς τότε πιστοὺς συμμάχους τοῦ ἄξονος. Τὸ μόνο σχῆμα πού ἔχομεν νὰ κάνωμεν εἶναι τοῦτο: Ἄν ποτὲ ὁ Ἕλληνας λαὸς φθάσῃ εἰς τὸ σημείον νὰ ἔχη ὡς παράδειγμα τὸν Βουλγάρου, τότε δέν τοῦ μένει παρὰ σύσσωμος νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Τέλος πάντων, ἡ κομμουνιστικὴ προδοσία καὶ μετὰ τὴν γερμανικὴν ἐπίθεσιν ἐξακολουθεῖ. Ὅπως καὶ διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Ἰταλῶν, ἔτσι καὶ διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Γερμανῶν, ὑπεύθυνος ἡμεῖς, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς συνέχισις τοῦ πολέμου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἔγινε αἰτία νὰ προκαλέσῃ τὴν χιτλερικὴν εἰσβολήν. Μανιφέστο 3.5.1941 εὑρισκόμενον εἰς τὸν Α' τόμον τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ, ἔκδοσις 1947, ἡ ὁποία εἰσβολὴ θὰ ἀπεφεύγετο, ἂν τὸ ἔθνος ἀκολουθοῦν τὴν συμβολὴν τῶν κομμουνιστῶν «πετοῦσε τὰ ὄπλα καὶ παραδινότανε ἢ συμμαχοῦσε μετὰ τὸν ἄξονα, ὅπως ὁ ἡρωικὸς βουργάρικος ἀδερφός».

Ἴδου ἀκόμη μιὰ προκήρυξις κυκλοφορήσασα τὴν 14.4.41, ὅπου ἐκαλεῖτο ὁ λαὸς «νὰ σκεφθῆ πῶς διαφορετικὰ θὰ ἦταν ἡ θέσις τοῦ σήμερα, ἂν ἡ ἐπιστράτευσις τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940 μετατρεπότανε σὲ λαϊκὸν ξεσηκωμῶν... νὰ σκεφθῆ ἀκόμα πῶς ἂν τὸ σωτήριο αὐτὸ ξεσηκωμῶν δέν ἔγινε, αἰτία εἶναι ἡ πλάνη τοῦ λαοῦ ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν δικαίος!».

Μετὰ ἀπὸ ἕνα μακρὸν καὶ ἡρωικὸν ἀγῶνα τὸ ἔθνος ἐλύγισε καὶ ἡ πατρίς ἔπεσεν ἐνδύξως ὑποκύψασα εἰς τὴν ὑλικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ψυχὴ ὅμως τῆς Ἑλλάδος πού ἔμεινε ἀδούλωτος προετοίμαζε τὴν Ἀντίστασιν. Τὸ ἔπος τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940, πού ἀποτελεῖ ἱστορικὸν σταθμὸν παγκοσμίου σημασίας, ἔγγραφε εἰς τὴν Πίνδον, εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ εἰς τὰ ὄχυρα τῆς γραμμῆς Μεταξᾶ. Πουθενὰ ἐκεῖ δέν ὑπήρχον κομμουνισταί. Αὐτοὶ τρυπωμένοι «στὶς γιάφκες» ξεφούρνιζαν μανιφέστα καὶ προκηρύξεις καὶ ἐκάλουν τὸν λαὸν νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα.

Μόλις κατελήφθη ἡ Ἑλλάς ἡ γερμανικὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία (G.F.P.) ἐν συνενοήσει μετὰ τὴν βουλγαρικὴν πρεσβείαν διέταξε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 621 διαταγῆς της τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν φυλακισμένων κομμουνιστῶν τῆς Ἀκροναυπλίας, οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς κάθε ἄλλο παρὰ ἀντίστασιν θὰ ἐφρόντιζον νὰ κάνουν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν λοιπὸν τῆς κατοχῆς προμηνύετο ὅτι ὅλα θὰ ἦσαν θαυμάσια διὰ τοὺς κομμουνιστὰς, οἱ ὅποιοι ἐτέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀδελφῶν των Βουλγάρων. Ἡ ἀγαθὴ σύμπτωσις κομμουνιστῶν καὶ κατακτητῶν δέν διήρκεσε πολὺ, διότι τὴν 22.6.41 ἡ Γερμανία ἐπέτεθη κατὰ τῆς Ρωσίας. Τότε συνετελέσθη τὸ θαῦμα. Ἡ ἀποκοιμισμένη πατριωτικὴ συνείδησις τῶν μπολσεβίκων ἐφύπνισθη καὶ ἀμέσως ἐκάλεσαν τὸν λαὸν νὰ ἀγωνισθῆ ὄχι ἀσφαλῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ διὰ τὴν Ρωσίαν.

Ἴδου καὶ ἡ σχετικὴ ἐκκλήσις:

«Μέσα στὶς σημερινὲς συνθήκες τὸ βασικὸν καθήκον τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν εἶναι ἡ ὀργάνωσις τῆς πάλης τοῦ

Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν υπέρσπηση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνω-
σης... Τὸ ΚΚΕ καλεῖ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅλα τὰ κόμματα
καὶ τὶς ὀργανώσεις του σὲ ἓνα ἐθνικὸ μέτωπο τῆς ἀπελευ-
θερώσεως γιὰ τὴν καθημερινὴν ὑποστήριξη καὶ υπέρσπηση
τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως». Ἀπόφασις Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
1.8.41.

Μέχρις ἐδῶ, εἶδομεν ὅτι τὸ ΚΚΕ ἐπρόδωσε τὴν 28 Ὀ-
κτωβρίου 1940 καὶ ἠρνήθη διὰ συμμετάσχη εἰς τὸν υπέρ-
τατον ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους. Τώρα θὰ δοῦμε πῶς μετὰ ἀπὸ
τὴν γερμανικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Ρωσίας τὸ ΚΚΕ
πειθαρχοῦν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ σλαύου αὐθέντου τοῦ ἀπε-
φάσισε νὰ ἀγωνισθῆ ὄχι διὰ νὰ ἀντισταθῆ καὶ νὰ ἀπελευ-
θερώσῃ τὴν πατρίδα, ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν
καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν κομμουνισμὸν.

«Διὰ τοὺς ἡγέτας τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ ἡ πάλῃ κατὰ τῶν
Γερμανῶν ἢ το δευτερεύουσα μέριμνα, ἡ ὁποία ἀνελατβάνε-
τα μόνον διὰ σκοποῦς ἐξυπηρετοῦντας τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν
τῆς κατακτῆσεως τῆς ἐξουσίας». Ἀπὸ τὸ διβλίον τοῦ συν-
ταγματάρχου Γουντχάουζ-Κρις «Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος».

Εἰς παρομοίας διαπιστώσεις κατέληξε καὶ ὁ ἀρχηγὸς
τῆς ἐργατικῆς ἀριστερᾶς Οὐώλτερ Σιτρίν, ὁ ὁποῖος ἐξε-
τάζων κατ' ἐντολὴν τῶν ἐργατικῶν συνδικατῶν τὰ γεγο-
νότα τοῦ «Δεκέμβρη» ἐδήλωσε τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματος, ποῖον ρόλον ἔπαιζεν ὁ
ΕΛΑΣ κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ὑποχωρούντων Γερμανῶν,
ἐρχεται τὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ τὰ ἀγγλικά στρατεύματα ἐκι-
νοῦντο πρὸς Βορρᾶν καταδιώκοντα τοὺς Γερμανοὺς, συνήν-
την δυνάμεις τοῦ ΕΛΑΣ, αἱ ὁποῖαι ἐβάδιζον πρὸς τὴν ἀν-
τίθετον κατεύθυνσιν. Διότι ὁ ΕΛΑΣ ἐνδιέφερετο πολὺ περισ-
σότερον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ καταλάβῃ
τὴν ἐξουσίαν παρὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Γερμανῶν».

Ἄλλὰ μήπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ ἀπέκρυπτον
τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς τοῦ ἀγῶνος των. Ἄς ἴδομεν τί λέ-
γει ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ριζοσπάστη» καὶ ἀντιστράτηγος
τοῦ ΕΛΑΣ Κ. Καραγεώργης εἰς τὴν ἀπὸ 18.3.48 ἐπιστο-
λὴν του πρὸς τὸν Ν. Ζαχαριάδη:

«...Κατὰ πρῶτον λόγον σὰ γενικὴ ταχτική: νὰ ὑποχω-
ροῦμε μπροστὰ στὸν προελαύνοντα ἐχθρὸ μὴ λυπούμενοι τὸ
ἔσχατον πού χάνομε. Νὰ διατηρήσομε τὶς δυνάμεις μας ἀ-
κέραιες γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς σκοποὺς μας...». Ἡ τακτι-
κὴ αὕτῃ διευτυπῶθη ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν Σιάντα.

Πρέπει ὅμως τώρα νὰ μάθῃ ὁ κόσμος καὶ τὰς ἀντιλή-
ψεις τοῦ Οὐίνστον Τσόρτσιλ διὰ τὸ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ, τὰς
ὁποίας λίαν ἐπιμελῶς οἱ κομμουνισταὶ φροντίζον νὰ ἀ-
ποσιωποῦν.

«Ἐν τῷ μεταξύ διὰ μίαν περίοδον ἐξ περιπτώ ἐβδο-
μάδων ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀντιπροσωπεύουσα ὅλα τὰ
κόμματα, διαταράσσεται ὑπὸ ἐσωτερικῶν διαιρέσεων καὶ δι-
σθηλώσεων εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ὄλονεν αἱ ὑπὸ κομμουνιστικὴν
ἡγεσίαν τελοῦσαι δυνάμεις, καθήρχοντο ἀπὸ θωρᾶς καὶ εἰ-
σέδου εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχον
ἐπίσης ἰσχυρὰν τοπικὴν ὀργανώσιν. Ἐπισημειώσαμεν εἰς
τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὄπλα εἰς σημαντι-
κὰς ποσότητας ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ ὄπλα θὰ ἐκρησιμοποι-
οῦντο εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Ἐδέχθησαν τὰ
ὄπλα καὶ τὰ ἐφύλαξαν καθὼς καὶ ἄλλα ὄπλα, τὰ ὁποῖα ἐ-
κκρίβεισαν ἢ ἠγόρασαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὴν ὑπο-
χώρησιν των ἢ ὀπωροθήποτε ἄλλως ἀπέκτησαν μετὰ τὸ ἀπώ-
τερον σχέδιον νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἑλληνι-
κὸν κράτος ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχον
ἀποχωρήσει.

Ἐφείλω νὰ ὁμιλήσω δι' ὀλίγων περὶ τῶν Ἑλλήνων κομ-
μουνιστῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ
βουλγαρικὰ στοιχεῖα μὴ ἰδίως ἐσθρικὰς προθέσεις. Εἶναι ἀ-
ληθῶς φοβεροὶ ἄνθρωποι. Ἐχουν ἓνα σύνθημα καὶ μίαν πολι-
τικὴν, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ πραγματοποιήσῃ μετὰ
ἀπαυθρότους μεθόδους. Μοῦ ἐλέγχεθ' ὅτι σφέλλω ὑποτιμῶν
τὴν δυνάμιν τοῦ ὑπὸ κομμουνιστικὴν ἡγεσίαν διατελοῦντος
ΕΛΑΣ. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τοὺς κρίνω ἀπὸ τὴν μα-
χητικὴν των δεινότητα, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν πολεμῶντες
τοὺς Γερμανοὺς. (Γέλωτες). Δὲν θέλω νὰ τοὺς προσάψω
καμμίαν στρατιωτικὴν μομφήν. ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΣΣΚΟΠΟΥΝ
ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ, ἀλλὰ
κατὰ τὸ πλεῖστον ἐδέχοντο ἀπλῶς τὰ ὄπλα μας καὶ ἐκά-
θηντο ἡσυχῇ ἀναμένοντες τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ
ἠδύνατο νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν
πραξικοπηματικῶς καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς
κράτος κομμουνιστικὸν μὲ ὀλοκληρωτικὸν ἀφανισμὸν ὄλων
τῶν ἀντιπάλων των... Ὅτι ἐπληροφορήθην μετὰ μεγάλῃς
δυσχερείας καὶ ὑπομονῆς ὡδήγησεν ἐμὲ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν
τῶν ἀρχικῶν ἀντιλήψεών μου καὶ μετὰ αὐτῶν εὐρίσκειται
ἀναμφιδόλως καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἐνοπλιοι συμμορίαὶ
τοῦ ΕΛΑΣ τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐλάχι-
στο παρηνώχλησαν τοὺς Γερμανοὺς. Δὲν εἶμαι προπαρα-
σκευασμένος διὰ νὰ ἀπονεύω εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια ἀνάλογα
μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠκούσθησαν δικαίως διὰ τοὺς ἡρωικοὺς
Γάλλους «Μακί» ἢ τοὺς Βέλγους ἢ διὰ τοὺς ἄνδρας οἱ ὁ-
ποῖοι ἐπολέμησαν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας μάχας αἱματη-
ρωτάτας...».

Αὐτὰ ἐτόνισεν ὁ Τσόρτσιλ τὴν 18 Ἰανουαρίου εἰς τὴν

Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, μετὰ τὸ κομμουνιστικὸν πραξι-
κόπημα. Τὸ μόνον σχόλιον εἶναι ὅτι ὁμιλῶν περὶ «ἡρωικῶν
Γάλλων μακί» καὶ περὶ «ἐνόπλων συμμοριῶν τοῦ ΕΛΑΣ»
ἐδείκνυε τὸ μέγεθος τῆς περιφρονησεῶς τὸν ἀπέναντι τοῦ
ΕΛΑΣ καὶ τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, τῶν ὁποίων τὸν
πατριωτισμὸν ἀναγνωρίζει μόνον ἡ Μόσχα.

Διατί ἄραγε οἱ κύριοι ποὺ διοργανῶνουν σεμινάρια
καὶ ἐορτὰς διὰ τὴν ἀντίστασιν δὲν διαβάζον καὶ τὰ ἀνω-
τερω ποὺ εὐρίσκονται καταχωρημένα εἰς ἐπίσημα πρα-
κτικά;

Σκοπὸς λοιπὸν τῶν κομμουνιστῶν δὲν ἦτο ἡ ἀντίστα-
σις, ἀλλὰ ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας. Πρὸς ἐπίτευξιν αὐ-
τοῦ ἐξεμεταλλεύθησαν δεξιολογικῶς τὸ ὑψηλὸν ἐθνικὸν
φρόνημα καὶ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχον ἐξαρ-
θῆ ἐπὶ 4ης Αὐγούστου.

Τὸ ΚΚΕ ἐνεφανίσθη ὄχι ὡς ΚΚΕ, ἀλλὰ ὡς ΕΑΜ
καὶ ὁ λαὸς παρεσύρθη πρὸς αὐτὸ, διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι
τὸ ΕΑΜ ἦτο προσωπεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅταν τὸ ἀντε-
λήθη ἦτο ἤδη ἀργά.

Ἡ ὑποκρισία τῶν «καπεταναίων» τοῦ ΕΛΑΣ, ποὺ ἤ-
θελον νὰ παρουσιάζωνται ὡς πατριῶται, τοὺς ὡδήγησεν
εἰς τὴν ἐκμεταλλεύσιν κάθε ἐθνικοῦ. Ἐτσι μὲ ἐθνικὰ σῆμ-
ματα ἐπέδωκον ἀντεθνικοὺς σκοποὺς. Ἐλαβαν ἐπίτηδες
ὀνόματα ἀγωνιστῶν τῆς ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821,
ὠνόμασαν τὴν νεολαίαν των ΕΠΟΝ διὰ νὰ συγγέται μετὰ
τὴν ΕΟΝ καὶ γενικῶς προσπαθοῦν νὰ κρύψουν ὅσον τὸ
δυνατὸν ἀπὸ τὸ Ἔθνος τὸ πραγματικὸ πρόσωπον τοῦ ΕΑΜ,
ποῦ ἦτο τὸ ΚΚΕ μετὰ ἄλλα γράμματα, καὶ τὸ κατῶρθωσαν.

Διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅμως τὸν ἀντικειμενικὸν των σκοπὸν,
ἐκτός τῆς ἐθνικῆς μορφῆς ποὺ ἔλαβον ἔπρεπε ἀκόμη νὰ ἀ-
ποτελέσουν τὴν μόνην στρατιωτικὴν ὀργανώσιν. Πρὸς
τοῦτο ἐστράφησαν ἐναντίον ὄλων τῶν ἀκραϊφῶν πατριω-
τικῶν ἀντιστασιακῶν ὀργανώσεων.

Διέλυσαν τὴν ΕΚΚΑ καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν ἀρχηγὸν
τῆς συντ(ρ)χῆν Ψαρρὸν μαζὶ μετὰ ὅσους ἀντάρτας τὸν συνῶ-
θυσαν. Ἀπεπειράθησαν ἀνεπιτυχῶς νὰ διασκορπίσουν τὰς
ὀμάδας ἐθνικῆς ἀντιστάσεως Μακεδονίας καὶ Θράκης. Δὲν
ἐνοήθησαν τὰ τμήματα τοῦ ΕΔΕΣ, ὅταν αὐτὰ ἐμάχοντο
ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἂν καὶ τοῦτο τοὺς ἦτο δυνατόν καὶ
ἐπιμόνας τοὺς εἶχε ζητηθῆ ἀκριβῶς διότι ἦτο εὐκόλον. Ἐν
τούτοις τὸ ΕΑΜ προτίμα νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ μακρὰν
τοὺς ἀγῶνας τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα κατὰ τὰς τῶν Γερμανῶν
(Κλειδί — Σκούληκα 17—24.1.43, Γεργάρα — Κᾶτω
Παναγιᾶ — Ποταμούλα 14—24.2.43, Φλωριάδα — Βάλ-
σαμο — Θερρακιῶν 9—21.3.43). Ἐνδιαφερόμενο μάλ-
ιστα τὸ ΚΚΕ νὰ δῇ τὸν στρατὸν τοῦ ΕΔΕΣ διαλυόμενον
ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐβοήθει, ἀλλ' ἐπὶ πλέον συνεργαζόμενον
μετὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐπιτιθετο ἐναντίον του! (Τζουμέρκα
31.10.43 συνδυασμένη ἐπίθεσις ΕΛΑΣ-Γερμανῶν κατὰ
ΕΔΕΣ).

Τελικῶς αἱ προδοτικαὶ συνεργασίαι τοῦ ΚΚΕ πιστα-
ποιούνται καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο, βάσει τῶν συμφωνιῶν καὶ πραγ-
τοκόλλων ποὺ ὑπέγραψε συμβαλλόμενον μετὰ τοὺς Γερμανοὺς
ἢ τοὺς Βουλγάρους. Παραθέτομεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀ-
τιμωτικά ἔγγραφα.

«Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι: 1) Καπετὰν Κίτσος, διοι-
κητῆς τοῦ 2ου τάγματος, 31 Συντάγματος, ἐνεργῶν ὡς ἀν-
τιπροσώπος τῆς Ο.Μ.Μ. (Ὁμῶς Μεραρχιῶν Μακεδονίας)
μετὰ ἐξουσιοδότησιν τοῦ μετάρχου τῆς XI Μεραρχίας Λασι-
νῆ καὶ 2) ταγματάρχης Ἐριχ Φένσκε διοικητῆς τῆς 31756
μονάδος Βασιλικῆς, ἐνεργῶν ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἐνόπλων
γερμανικῶν δυνάμεων τῆς στρατιάς τοῦ Αἰγαίου, συνελθόν-
τες σήμερον τὴν 1.9.44 εἰς τὸ χωρίον Λειβάδι τῆς περιφε-
ρείας Θεσσαλονίκης συνεφωνήσαμεν τὰ κάτωθι:

1. Ὁ ΕΛΑΣ ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἐμπο-
δίσῃ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν πε-
ριοχὴν Ο.Μ.Μ. εἰσερχόμενος εἰς κάθε ἐκκενοῦμενον τμήμα
μετὰ τὴν ἀποχώρησιν καὶ τοῦ τελευταίου Γερμανοῦ στρα-
τιῶτου.

2. Παράλληλως ἡ γερμανικὴ ΑΣΔΜΑ (Ἄνωτάτη Στρα-
τιωτικὴ Διοίκησις Μακεδονίας Αἰγαίου) ὑποχρεοῦται νὰ
διατάξῃ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ταγμάτων ἀσφαλείας ἀπὸ τὴν
πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποίαν θὰ παραδώσῃ εἰς τὸν
ΕΛΑΣ καὶ τὴν πολιτικὴν ὀργανώσιν τοῦ ΕΑΜ.

4. Ὁ ΕΛΑΣ δὲν φέρει καμμίαν εὐθύνην, ἂν ἀντιλαϊκῆς
προδοτικῆς ὀμάδος ἐπιτεθοῦν κατὰ γερμανικῶν δυνάμεων.

5. Ἡ ΓΑΣΔΜΑ θὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ΕΛΑΣ ὅσον
ὄπλισμὸν καὶ ἀνάλογο πολεμικὸ ὕλικὸν γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν
τῶν παραπάνω ὀμάδων.

6. Ὁ ΕΛΑΣ μετὰ τοὺς ὄρους αὐτοὺς καὶ μετὰ τὴν συνεργα-
σίαν τῶν βουλγαρικῶν καὶ ἀλβανικῶν παρτιζανικῶν τμημά-
των ἀναλαμβάνει τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀντιλαϊκῶν παρτι-
ζανικῶν ὀμάδων.

Τὸ συμφωνοῦν αὐτὸ γράφηκε σὲ δύο, τὸ ἓνα στὰ ἑλλη-
νικά καὶ τὸ παρῆλαβε ὁ ταγματάρχης Φένσκε καὶ τὸ δεύ-
τερον στὰ γερμανικά καὶ τὸ παρῆλαβε ὁ καπετὰν Κίτσος.

Λειβάδι 1 Σεπτεμβρίου 1941

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ΟΜΜ Διὰ τὴν ΓΑΣΔΜΑ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΙΤΣΟΣ ΕΡΙΧ ΦΕΝΣΚΕ

Τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου—ἐν εἶδει κριτικῆς—
ἀνεγνώρισε τὸ ΚΚΕ, πρᾶγμα ποὺ διαπιστοῦται ἀπὸ τὸ
κομμουνιστικὸν περιοδικὸν ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, Σεπτέμ-
βριος 1950. Τὸ πρωτότυπον τοῦ συμφώνου παρεδόθη εἰς
τὴν ἐπιτροπὴν ἐρεύνης τοῦ ΟΗΕ, ποὺ ἐξήταξε τὰς καταγ-
ελίας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀνε-
φεδιασμὸν τῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν ἀπὸ γειτονικὰ κομ-
μουνιστικὰ Κράτη.

Ἄκόμη ἄλλο ἓνα κείμενο «πατριωτικοῦ περιεχομένου»:

«Σήμερον τὴν 20.9.44 ἐν Μελισσοχωρίῳ τῆς Μακεδο-
νίας οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι τοῦ ΚΚΒ, τοῦ βουλ-
γαρικοῦ στρατοῦ, τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τῆς ΠΕΕΑ συμφωνήσαμε
καὶ ἀποφασίσσαμε τὰ κάτωθι πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κοινοῦ ἀ-
πελευθερωτικοῦ ἀγῶνος καθὼς καὶ διὰ μελλοντικὴν συνεργα-
σίαν:

1. Ἀμέσως ὑποστήριξις τοῦ ΕΛΑΣ μετὰ πολεμικὸν ὕλι-
κὸν ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ.

2. Ὁ βουλγαρικὸς στρατὸς δὲν θὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ
ΕΛΑΣ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὶς ἐπιχειρήσεις του κατὰ ἐθνι-
κιστικῶν σωμάτων.

6. Ὅλο τὸ βουλγαρικὸ πολεμικὸ ὕλικὸν τὸ εὐρισκόμενον
εἰς Μακεδονία καὶ Θράκη θὰ παραχωρηθῆ ἀνέπαφο εἰς τὸν
ΕΛΑΣ.

9. Ἀπὸ κοινοῦ ἀγῶν ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐναν-
τιοῦνται στὸν ΕΛΑΣ καὶ τὸ ΚΚΕ.

10. Τὸ ΕΑΜ, τὸ ΚΚΕ καὶ ὁ ΕΛΑΣ ἀναλαμβάνουν νὰ
σχηματίσουν μίαν διεθνή Μακεδονία, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πο-
λέμου.

12. Οὐδεὶς Βούλγαρος θὰ συλληθῆ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ
Θράκῃ ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ.

Ἐν Μελισσοχωρίῳ τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1944

Διὰ τὸ ΚΚΒ Διὰ τὸν Βουλγα-
Φιλίποπιτς ρικὸν στρατὸν
Γραμματεὺς Βουλγαρικῆς Λέσχης Γιούνοφ
Διὰ τὸν ΕΛΑΣ Διὰ τὴν ΠΕΕΑ
Αύγερινὸς Στασινοπούλος»

Τὸ συμφωνοῦν αὐτὸ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς βουλ-
γαρικὰς ἐφημερίδας μετὰ τῶν φωτογραφιῶν τῶν ὑπογρα-
φόντων. Ἀμέσως δὲ μετὰ ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα
τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως Θράκης «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟ-
ΣΜΟΣ».

Ἄλλα ἐπίσης παρεμφερῆ ἐθνοπροδοτικὰ σύμφωνα συ-
νετάγησαν εἰς τὴν Ἄνω Κολλίνα Λακωνίας τὴν 30.3.44
μεταξὺ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Πελοποννησιακῆς ἐπιτροπῆς
τοῦ ΕΑΜ Πέτρου Τσάκωνα τοῦ διοικητοῦ τοῦ 8ου συντά-
γματος τοῦ ΕΛΑΣ Ἀπολοδήμου καὶ τῶν γερμανικῶν ὑπηρε-
σιῶν ἀσφαλείας.

Ἐς ἄλλου τὸ Α' σῶμα στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ (Ἀθηνῶν)
ἀπηγόρευσε κάθε δράσιν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Μία δὲ
διαταγὴ (29.9.44) τῆς I Ταξιαρχίας τοῦ ΕΛΑΣ ὑπογρα-
φομένη ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς Δελιθωριά καὶ τὸν καπετὰν
Κοσμὰ καθορίζει: ὅτι:

«Ἀπαγορεύομεν πᾶσαν ἐπιχείρησιν οἰαοδήποτε μορφῆς
κατὰ τῶν Γερμανῶν».

Εἶναι ὅμως ἀτελείωτα τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀναμφισβητή-
τως πείθουν περὶ τῶν ἐθνοπροδοσιῶν τοῦ ΕΛΑΣ — ΕΑΜ
— ΚΚΕ. Ἀναφέρω μὲν ὀρισμένους, διότι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ
καρμυνηθῆ ὁ ἀντιπατριωτισμὸς καὶ ἐπιλαϊκισμὸς τοῦ
κομμουνισμοῦ εἰς τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὴν κατοχὴν.

Τὰ παρατεθέντα στοιχεῖα τίθενται ὑπ' ὄψιν τῶν κ.κ.
λαμπράκιδων καὶ τῶν ἄλλων κομμουνιστῶν μὲ τὴν ἀνεκ-
πλήρωτον παράκλησιν νὰ τολμήσουν νὰ τὰ διαφύσουν.

Θέλομεν ὅμως νὰ ἐπαναλάβωμε τὴν ἐν ἀρχῇ γενομέ-
νην δῆλωσιν, ὅτι ὡς κομμουνιστὰς ἐνοουοῦμεν τὸ ΚΚΕ καὶ
τοῦτο διὰ νὰ μὴ νομίξῃ κανεὶς ὅτι, ἐπειδὴ ὑπῆρξαν ὀλίγοι
ἢ πολλοὶ ποὺ ἔλεγαν ὅτι εἶναι κομμουνισταὶ καὶ ἐπολέμη-
σαν, ἐπολέμησε καὶ τὸ ΚΚΕ. Τὸ κόμμα αὐτὸ ὁμολογεῖ ὅτι
εἶναι προδοτικὸν καὶ ἂν ὠρισμένοι ὀπαδοὶ του ἐπολέμη-
σαν—καὶ γενναίως—δὲν ἀναιρεῖται καθόλου ὁ ἀντεθνικὸς
του χαρακτὴρ ποὺ ἀπετυπώθη εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ τὰς
πράξεις του.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ συνεχίσωμεν μετὰ ἐπίσημα στοιχεῖα
ἀποδεικνύοντα τὸν προδοτικὸν ρόλον τῆς δημοκρατίας εἰς
τὸν ἀγῶνα τοῦ ΟΧΙ καὶ κατὰ τὴν κατοχὴν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

‘Η επέτειος τής κομμουνιστικής έντροπής

Τόν μοιραϊόν Αύγουστον 1961 έτυχε νά εύρίσκω-μαι εϊς τόν Βερολίνον καί νά ζήσω από κοντά τόν δρά-μα αὐτῆς τῆς πόλεως, ένα δράμα ἀπίστευτον διά τούς ἀμερίμνους ἀνθρώπους πού δέν ζοῦν ἐκεῖ. Ἀπό-γευμα τῆς 1ης Αὐγούστου ἐπερπατοῦσα ἀργά πρὸς τήν πύλην τοῦ Βραδεμβούργου. Ἄφρηνα ὀπίσω μου τόν ἑορταστικόν καί ἀστραπηθόλον κέντρον τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου καί ἐβάδιζα τήν γραφικὴν λεωφόρον Ὑπό τας Φιλύρας. Ἡ Ὑπό τας Φιλύρας εἶναι ἡ μεγαλύτερα λεωφόρος τοῦ Βερολίνου, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τήν πλατεῖαν Ἔρνστ Ρόιτερ τοῦ Δυτ. Βερολίνου, διασχί-ζει τὸ μεγάλο ἄλσος Τυγκάρτεν καί διερχομένη ὑπὸ τήν μεγαλοπρεπῆ πύλην τοῦ Βραδεμβούργου συνεχί-ζεται εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Βερολίον. Τὸ ἐντὸς τοῦ Δυτ. Βερολίνου τμήμα τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς λεωφόρου ἔχει μετονομασθῆ τῶρα εἰς «Ὁδὸν 17ης Ἰουνίου», εἰς ἀ-

δὲν ἐνθυμίζον κἂν Γερμανούς. Διερωτᾶται κανεῖς, μή-πως εύρίσκεται εἰς καμμίον παρηκμασμένην βουλγα-ρικὴν κωμόπολιν. Μὰ πού εἶναι οἱ ὁμορφες κοπέλλες; Πού, οἱ εὐσταλεῖς νέοι; Δέν κυκλοφοροῦν ἐδῶ ζευγάρια στούς δρόμους; Τὰ αὐτοκίνητα εἶναι ὀλίγα, κι αὐτὰ ἀκαλαίσθητα. Ἡ συγκοινωνία ἐπαρχιακή, με τὰ παμ-πάλαια τράμ καί τὰ ἄθλια λεωφορεῖα. Συναντᾶ κανεῖς πρὸ τοῦ χώρου τῆς παλαιᾶς Γερμανικῆς Καγκελα-ρίας τήν πλατεῖα Τέλμαν (ἡγέτου τοῦ Κ. Κ. Γερμα-νίας), ὀλίγον πέρα πέρα τήν πλατεῖα Μάρξ-Ένγκελς, ἀργότερον τήν λεωφόρον Λένιν καί κατόπιν τήν Στά-λιν-ἀλλέ, με τὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Στάλιν εἰς τὸ μέσον τῆς. Εἰς αὐτὴν τήν Στάλιν-ἀλλέ (πού ἀπώλεσε βραδύτερον τὸ ἀνατριχιαστικὸν ὄνομά τῆς, ὅταν ὁ Στάλιν ἀπεκαλύφθη καί εἰς αὐτοὺς τοὺς ἡμέρητας τοῦ ὡς κτήνος) ἀντικρῦζει κανεῖς τὰ συνεχόμενα μονότονα

βαθμιαῖαν ἀπονέκρωσιν τῆς πόλεως. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς θὰ ἐγκατέλειπε τὰ πρά-γματά του καί θὰ ἀπεχώρει, ἂν ὑπωπτεῖτο ἐγκαίρως τὴν μελετωμένην μάνδρωσιν. Μετὰ τὴν 13ην Αὐγού-στου 1961 ἤρχισαν αἱ ἥρωικαῖ ἐξοδοὶ τῶν ἀνατολικο-βερολινέζων. Ἄλματα θανάτου ἀπὸ ὑψηλὰ παραθύρα πολυκατοικιῶν εύρισκομένων ἐπὶ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς. Διελύσεις με κούρσες πού ἔτρεχαν με ἰλιγ-γιώδη ταχύτητα καί εἶχαν πρόχειρον θωράκισιν με στρώματα. Διαφυγαὶ διὰ ὑποβρυχίαν κολυμβήσεως ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Σπρέε. Αἱματηραὶ διεισδύσεις μέ-σω τῶν συρματοπλεγμάτων. Διάνοιξις μακρῶν σηράγ-γων ὑπὸ τὸ ἔδαφος. Οἱ Κομμουνισταὶ ἀντέδρων βιαίως. Πυροβολισμοὶ ἠκούοντο νυχθημερόν. Αἱ περίπολοι ἐ-πολλαπλασιάσθησαν. Τὰ παράθυρα τῶν συνοριακῶν οἰκιῶν ἐκτίσθησαν. Νυκτερινοὶ προβολεῖς ἐφώτιζον τὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν. Ἄνεσκάφησαν τάφοι κατὰ μήκος αὐτῆς. Καί τέλος ὑψώθη τὸ περιβόητον τείχος. Τὸ «Τείχος τῆς Ἐντροπῆς» τοῦ Κομμουνισμοῦ διὰ τὴν διτρίνα του. Τὸ τείχος τῆς κατασχύνης. Τὸ τείχος τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐξευτελισμοῦ, μεγαλοπρεπῆς σύμ-βολον τῆς μπολσεβικικῆς ἀνικανότητος, βίας, ἀνελευ-θερίας, καί ἐντροπῆς. Ἐκατοντάδες χιλιάδων Ἀνατο-λικογερμανῶν ἔχουν καταφύγει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν Δυτ. Γερμανίαν. Ἐν πελώριον ποσοστὸν τῶν κατοικῶν τοῦ Δ. Βερολίνου εἶναι πρόσφυγες ἐκ τοῦ ἀ-νατολικοῦ τομέως. Ἐξοργιστικὴν ψευδολογίαν τῆς ἀ-ριστερᾶς ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν ἀποτελεῖ ἡ εἰδήσις: «Ἀπὸ τὸ 1961 ἕως σήμερον 80.000 ἄτομα ζήτησαν πολιτικὸ ἄσυλον στὴν Ἀνατ. Γερμανία»!... Τί νὰ εἴπη κανεῖς;

Ὁ αἰφνιδιστικὸς ἀποκλεισμὸς τῆς 13ης Αὐγού-στου διεχώρισε ἀνδρόγυνα, οἰκογενεῖας, συγγενεῖς, μηστευμένους. Τούς ἐχώρισε διὰ παντός. Συγκινητι-καὶ εἰκόνας ἐκτυλίσσονται ἐκτοτε. Βλέπει κανεῖς τὸν πατέρα, πού ἔτυχε τὴν μοιραῖαν νύκτα νά εύρίσκεται εἰς τὸν Ἀνατολικὸν τομέα, χαριετᾶ με μαντήλι τὴν σύζυγόν του εύρισκομένην εἰς τὴν ἄλλην πλευρᾶν τῶν συρματοπλεγμάτων. Τὴν κοπέλλα νά δακρῦζῃ ἀντι-κρῦζουσαν ὀπισθεν τοῦ τείχους τὸν μνηστήρα τῆς. Τὰ παιδιὰ νά κλαῖουν διὰ τὴν μητέρα των πού βλέπουν κοὶ δέν ἔμπορουν νά ἀγκαλιάσουν πλέον. Καί περὶ αὐτῶν βλέπει κανεῖς τοὺς Φόλκσαρμίστεν, με τῖς μαῦ-ρες στολῆς των καί τὰ αὐτόματα ἀνά χεῖρας, νά πα-ρακολουθοῦν βλοσυροὶ. Τὸ Τείχος τῆς Ἐντροπῆς, δι-ερχόμενον μέσα ἀπὸ τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τοῦ Βερο-λίνου, ἀποτελεῖ τὸ σκοτεινότερον μνημεῖον τῆς σοβιε-τικῆς βαρβαρότητος.

★

Πουθενά εἰς τὸν κόσμον δέν δύναται κανεῖς νά εὔ-ρη μίαν ὁλόκληρον πόλιν, ὅπου οἱ ἀντικομμουνισταὶ νά ἀποτελοῦν τὴν παμψηφίαν. Πλὴν τοῦ Δυτικοῦ Βε-ρολίνου. Οἱ κάτοικοί του φλέγονται ἀπὸ μῖσος κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Οἱ ἐργάται —καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικόν— πρωτοστατοῦν εἰς τοῦτο. Εἰς τὸ Δυτ. Βερολίον εἶναι ἀδύνατον νά εύρεθῇ κομμουνιστῆς ἐργάτης. Μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Τείχους τῆς Ἐντρο-πῆς, ὁ λαὸς τοῦ Δ. Βερολίνου μπούκοτάρισε τὸν ἡ-λεκτρικὸν σιδηρόδρομον Ἐς-Μπᾶν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰδι-οκτησία τοῦ ἀνατολ. Βερολίνου, ἀλλὰ κυκλοφορεῖ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τομεῖς τῆς πόλεως. Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος κυριολεκτικῶς ἐνεκρῶθη εἰς τὸν δυτικὸν τομέα. Ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν περίπτωσιν ένα ἄτομον, τὸ ὁ-ποῖον κατῆλθεν εἰς ένα σταθμὸν ἀπὸ τὸ Ἐς-Μπᾶν, ὅποτε ὅλος ὁ κόσμος ἐσπευσεν ἐν ὄργῃ κατ’ ἐπάνω-του με τὴν κραυγὴν «Κομμουνιστῆς! Κομμουνιστῆς!». Καί δέν θὰ ἐγλύτωνα οὗτος τὸ λιντσάρισμα, ἂν δέν παρουσιαζεν ἐσπευσμένως ἐν εἰσιτήριον διαρκείας, τὸ ὅποιον εἶχε παραλάβει πρὸ τῆς 13ης Αὐγούστου. Τὸ Δυτικὸν Βερολίον ἀποτελεῖ τὴν παγκόσμιον φωτεινὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ. Ὁ λαὸς του ἔχει χαλκευθῆ εἰς τὰς ταλαιπωρίας, τὰ μαρτύρια, τὴν βαρ-βαρότητα ἀπὸ τοῦ Μαΐου ἤδη τοῦ 1945. Με γεωαιώ-τητα, ὅμως, ὑπομονὴν καὶ ἥρωισμὸν κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ 17η Ἰουνίου καί ἡ 13η Αὐγούστου ἐχαλύδδωσαν ἐτι περισσότερον τοὺς κα-τοίκους τοῦ Βερολίνου καί τῶν δύο τομέων, Φροῦδαι αἱ ἐλπίδες τῶν Κομμουνιστῶν διὰ δημιουργίαν ἐνὸς σαγηνευτικοῦ πόλου προπαγάνδας εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Βερολίον. Τὸ νὰ πιστεύουν, ὅτι τὸ Βερολίον, ἡ με-γαλοπρεπῆς πρωτεύουσα τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους, τὰ υπερήφανον φρούριον τῆς Εὐρώπης, δύναται νά γίνῃ ποτὲ μπολσεβικικὸν προπύργιον, ἀποτελεῖ ματαίαν χίμαιραν. Τὸ Τείχος τῆς Ἐντροπῆς δέν τοὺς ἐκάλυψε. Τούς ἀπεκάλυψε.

ΔΗΜ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ χώρα τῶν Βαλκυ-ριῶν ἐναντίον τοῦ ἀ-σιατικοῦ κτήνους.

17 Ἰουνίου 1953. Ὁ ἐπα-ναστατήσας γερμανικὸς λαὸς λιθοβολεῖ τὰ ὄρματα τῶν Ρώσων. Ἔως τότε ἡ Εὐρώ-πη θὰ ὑποφέρει τὸ κνούτο;

νάμνησιν τῆς ἥρωικῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου κατὰ τῶν Ρώσων κατακτη-τῶν τὴν 17ην Ἰουνίου 1953. Ἡ ἐξεγερσις ἐκεῖνη, ἐκ-σπάσασα αὐθόρμητως μετὰ μίαν ἐργατικὴν συγκέν-τρωσιν, μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ ἐπανάστασιν, ἡ ὁποία κατεπνίγη ἐν τέλει εἰς τὸ αἷμα. Καί ἐνῶ ἐβόα τὸ Ἀ-νατολικὸν Βερολίον ἀπὸ τὸν θόμβον τῶν τεθωρακι-σμένων, ἀπὸ τοὺς κροταλισμοὺς τῶν πυροβόλων καί ἀπὸ τὰς κατάρας τῶν ἐργατῶν, ὁλόκληρος ὁ Δυτικὸς Κόσμος παρηκολούθει ἀπρακτὸς τὸ ἐγκλημα. Δέν ἀ-ποτελεῖ αἰσχὸς διὰ τὴν Δύσιν νά κόπτεται διὰ τὰ «ἱερά δικαιώματα» τῶν νέγρων τῆς Ἀφρικῆς καί νά ἀποδέχεται ἀπαθῶς τὴν βάρβαρον ἀποικιοκρατίαν τύπου Τσίγγις-Χᾶν ἐν μέσῃ Εὐρώπῃ; Ἄλλὰ καί ὁ Μάρξ δέν θὰ ἐντρέπετο, ἂν ἠδύνατο νά ἴδῃ τὰ κομ-μουνιστικὰ τάνκς σπεῖροντα τὸν θάνατον εἰς ἐπανα-στατημένους ἐργάτας;

★

Τὸ Ἀνατολικὸν Βερολίον ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Πύλην τοῦ Βραδεμβούργου. Ἡ ὄψις του εἶναι τελειῶς διάφο-ρος ἀπὸ ἐκεῖνην τοῦ Δυτικοῦ. Τὰ ἐρείπια, κατάλοιπα τοῦ Μεγάλου Πολέμου, εἶναι τὸ κύριον χρώμα του. Παντοῦ ἐρείπια. Παντοῦ τοῖχοι διάτρητοι ἀπὸ σφαί-ρας. Θλιβερὰ ἡ ὄψις τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου, στα-κτόχρους, πένθιμος. Τεράστια «ἀφίσσαι» προπαγαν-δίζουν κατὰ χονδροειδῆ τρόπον τὸν Κομμουνισμὸν (δεικνύουσαι π.χ. τὸν Γκλόμπκε με ἀγκυλωτοὺς σταυ-ροὺς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν Βίλλυ Μπράντ οὐροῦν-τα με ποτιστήρι). Κολοσσιαῖα πορτραῖτα τῶν Μάρξ καί Ἐνγκελς εύρίσκονται εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ «Ἐλευ-θεροῦ Πανεπιστημίου». Περίπολοι τῆς Φόπιο («Λαί-κῆς» Ἀστυνομίας) καί σοβιετικοῦ στρατοῦ διασχίζουν ἐνοπλιοὶ τὰς ὁδοὺς. Ὀλίγα εἶναι τὰ καταστήματα με ἀκόμη ὀλιγώτερα ἐκθέματα εἰς τὰς πτωχὰς θιπρίνας των. Ὁ κόσμος σχηματίζει εὐρᾶς διὰ νά ψωνίσῃ τὰ ἀναγκαῖα εἶδη διατροφῆς, τῆ ἐπιδειξίει πάντοτε ταυτό-τητος. Τὰ πρόσωπα πού ἀντικρῦζει κανεῖς εἶναι ὅλα ἀγέλαστα, κουρασμένα, σκυθρωπά. Ὡσαν νά ἔχη λεί-ψει ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Κακοενδεδυμένοι ἄνθρωποι καί, θὰ εἶλεγα, ἄσχημοι. Δέν ἐνθυμίζον πρωτεύουσινους,

μπλόκ πολυκατοικιῶν ἐκ προκατεσκευασμένων τοίχων, χαρακτηριστικὰ δείγματα τῆς κομμουνιστικῆς ἐλλεί-ψεως καλαισθησίας. Τὰ μόνα ἀξιοθέατα τῆς «θλιμμέ-νης πόλεως» εἶναι τὸ παλαιὸν μουσεῖον τῆς Περγάμου (τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν ἀγνοοῦν νά ὑποδείξουν πολλοὶ ἀστνομικοὶ τῆς Φόπιο) καί τὸ μνημεῖον τῶν Ρώσων πεσόντων, με συμβολικοὺς τάφους καί ἐν ἄγαλμα δει-κνύον μίαν Ρωσίδα μητέρα κλαίουσαν. Μὰ, οἱ Γερμα-νοὶ δέν εἶχον καί αὐτοὶ ἑκατομμύρια νεκρῶν; Πού εύ-ρισκόμεθα; Μήπως δέν εἶναι ἐδῶ ἡ ἄλλοτε εύκλεῆς Γερμανικὴ πρωτεύουσα; Ἀπογοητευτικώτερον διτρίνα ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸν Βερολίον δέν θὰ ἠδύνατο οἱ κομ-μουνισταὶ νά παρουσιάσουν εἰς τὸν κόσμον.

★

Τὴν νύκτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Αὐγούστου 1961 διεκόπη αἰφνιδίως ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν πᾶσα ἐπαφὴ μετὰ τὸ Ἀνατολικὸν καί Δυτικὸν Βερολίον. Τὸ κέντρον τοῦ Δυτ. Βερολίνου ἐγένετο πᾶραυτα ὑπὸ λαοῦ. Ἡλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα ἐπεκράτει. Ἐκνευ-ρισμὸς, ὄργῃ, διαμαρτυρία, διαδηλώσεις μέσα στὴν νύκτα. Ἡ εἰδήσις μετέδοθη εἰς τὴν πόλιν ὡς ἀστρα-πή. Οἱ Κομμουνισταὶ ἀναγνωρίσαντες, ὅτι ἡ διτρίνα τοῦ Ἀνατολ. Βερολίνου ἀποτελεῖ τὴν ἀποτελεσματι-κώτερον ἀντικομμουνιστικὴν προπαγάνδα, ἐσπευσαν νά τὴν καλύψουν, νά τὴν κρύψουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἐνόμιζαν, ὅτι θὰ ἔμπορουν καλυτέ-ρα νά κοροϊδεύουν τοὺς ξένους διὰ τὸν Ἀνατολικὸν Παράδεισον, ἀλλὰ καί τοὺς ἰδιοὺς των διὰ τὴν Δυτι-κὴν Κόλασιν. Ἠλπίζαν, ὅτι με τὸ νά σαβανώσουν ένα πτώμα θὰ ἐμείναν τὴν φρίκην πού προκαλεῖ ἡ θέα του. Με τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἀνατ. Βερολίνου ἐντὸς τῆς νυκτὸς ἀπεσκόπου ἀκόμη νά καταστήσουν ἀδύ-νατον εἰς κατοίκους τοῦτου νά ἐργάζονται εἰς τὸν Δυ-τικὸν τομέα. Διότι, πράγματι, ἕνα μεγάλο ποσοστὸν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολίον ἦσαν κά-τοικοι τοῦ ἀνατολικοῦ τομέως, με ἀποτέλεσμα τὴν ἔλ-λειψιν ἐργατῶν ἐκεῖ. Με τὸν ἀποκλεισμὸν ἐπίσης ἠθέ-λησαν οἱ Κομμουνισταὶ νά ἀνακόψουν τὴν διαρροὴν τῶν κατοικῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ τομέως πρὸς τὴν Δύ-σιν. Ἡ διαρροὴ ἦτο παλὺ μεγάλη, με ἀποτέλεσμα τὴν

